

**ДОНЕЦЬКА
ОБЛАСТЬ**

НЕЗЛАМНА ДОНЕЧЧИНА

UNBREAKABLE DONETSK REGION

2023 - 2024

Нез 44

Незламна Донеччина 2023-2024/автори-упорядники: Донецька обласна державна адміністрація, Благодійний фонд «Слов'янське серце», ООН Жінки в Україні, Катерина Ханєва/ Kateryna Khanieva, Наталія Киркач/Nataliia Kyrkach, Оксана Волбенко/Oksana Volbenko – К.: Гутенберг, 2023-2024. – 102 с.

ISBN 978-617-8660-33-8

В альманасі описано життєві історії переможниць конкурсу «Жінка Донеччини» 2023 і 2024 років: військовослужбовиць, поліціанток, волонтерок, лікарок – усіх тих, хто в умовах російсько-української війни допомагає тримати фронт і тил. Кожна історія – свідчення незламності, стійкості й людяності, які здатні протистояти агресії ворога. Альманах видано двома мовами – українською та англійською. Це дає змогу розповісти світові про внесок жінок Донеччини в боротьбу за перемогу.

The almanac features the life stories of the winners of the Woman of Donetsk Region competition 2023 and 2024 – servicewomen, police officers, volunteers, doctors – all those women who, amid the Russian-Ukrainian war, help uphold both the front line and the home front. Each story is a testament to the resilience, strength, and humanity that can withstand the enemy's aggression. The almanac is published in two languages – Ukrainian and English – allowing the world to learn about the contribution of the women of Donetsk Region in the fight for victory.

Альманах «Незламна Донеччина 2023-2024» розроблений Донецькою обласною державною адміністрацією та Благодійним фондом «Слов'янське серце» за технічної підтримки ООН Жінки в Україні та фінансування Урядів Швеції та Данії.

The Unbreakable Donetsk Region 2023-2024 almanac was developed by the Donetsk Regional State Administration and the Slavic Heart Charitable Foundation, with technical support from UN Women Ukraine and funding from the Governments of Sweden and Denmark.

© Донецька обласна державна адміністрація,
Благодійний фонд «Слов'янське серце»,
ООН Жінки в Україні, автори-упорядники, 2023-2024

© The Donetsk Regional State Administration,
Slavic Heart Charitable Foundation,
UN Women Ukraine, editors, 2023-2024

© Ян Доброносів, фото, 2023-2024

© Yan Dobronosov, photo, 2023-2024

НЕЗЛАМНА ДОНЕЧЧИНА

UNBREAKABLE DONETSK REGION

2023 - 2024

Сабін Фрейзер Гюнеш

Представниця ООН
Жінки в Україні

Sabine Freizer Gunes

Representative of
UN Women Ukraine

ООН Жінки/Дмитро Коренев
UN Women/Dmytro Korenev

Я рада представити перше видання Альманаху «Незламна Донеччина», який висвітлює наполегливу працю та відданість українок, які під час повномасштабного російського вторгнення допомагають своїм громадам у найбільш постраждалих від війни регіонах. Їхні історії сили та лідерства є натхненням для жінок в Україні та в усьому світі.

Від початку вторгнення структура ООН Жінки розширила свою діяльність на сході України, щоб підтримати жінок і дівчат у найбільш постраждалих областях. Ми бачимо, як жінки беруть на себе провідну роль у всіх сферах – від гуманітарного реагування, освіти та охорони здоров'я до правоохоронної діяльності, волонтерства та безпеки. Разом із Донецькою обласною військовою адміністрацією, жіночими правозахисними організаціями та активістками ми працюємо над просуванням рівності, захистом прав і забезпеченням впливу голосів жінок на формування гендерно відповідального відновлення України.

ООН Жінки залишається відданою справі активізації жінок, посилення їхньої участі й лідерства, підтримки засобів до існування та забезпечення свободи від гендерно зумовленого насильства та дискримінації.

I am proud to present the first edition of the Unbreakable Donetsk Region Almanac, which highlights the hard work and dedication of the Ukrainian women serving their communities in the most war-affected regions during Russia's full-scale invasion. Their stories of strength and leadership are an inspiration for women in Ukraine and around the world.

Since the start of the invasion, UN Women has expanded its operations in the east of Ukraine to support women and girls in the most affected regions. We have seen women step forward in every sphere – from humanitarian response, education, and healthcare to policing, volunteering, and security. Together with the Donetsk Regional Military Administration, women's rights organizations, and women activists, we are working to advance equality, protect rights, and ensure that women's voices shape Ukraine's gender-responsive recovery.

UN Women remains committed to mobilizing women, strengthening their participation and leadership, supporting livelihoods, and ensuring freedom from gender-based violence and discrimination.

Визнання внеску жінок є важливим кроком на шляху до розширення їхніх можливостей. Я закликаю вас, коли ви читатимете цей альманах, замислитися над цими історіями та долучитися до посилення голосів жінок, визнання їхніх досягнень й утвердження ролі жінок у відновленні та відбудові України. Разом ми можемо створити більш рівне, інклюзивне й стійке майбутнє – для всіх жінок і дівчат.

Recognizing women's contributions is a vital step toward empowerment. As you read this almanac, I invite you to reflect on these stories and join us in amplifying women's voices, recognizing their contributions, and ensuring that women are at the heart of Ukraine's recovery and reconstruction. Together, we can build a more equal, inclusive, and resilient future – For All Women and Girls.

Наталія Куркач

Голова правління Благодійного фонду «Слов'янське серце», радниця голови Донецької облдержадміністрації з питань забезпечення рівних прав та можливостей жінок і чоловіків, запобігання та протидії насильству за ознакою статі

Nataliia Kyrkach

Chair of the Board of the Slavic Heart Charitable Foundation, Advisor to the Head of the Donetsk Regional State Administration on ensuring equal rights and opportunities for women and men, and on the prevention and combating of gender-based violence

Дорогі читачки та читачі, дорогі жінки Донеччини!

Цей альманах – не просто книга. Це жива пам'ять і документ жіночої присутності у час, коли кожен день випробовує нас на силу, людяність і віру. «Незламна Донеччина» народилася з нашого спільного болю, нашої любові до рідної землі й нашої впертої відмови зникнути з карти історії.

Коли ми відновлювали конкурс «Жінка Донеччини», ми хотіли зробити більше, ніж вручити нагороди. Ми хотіли зберегти голоси – голоси тих, хто витримує обстріли, втрати, переїзди і водночас будує, лікує, навчає, захищає, творить і надихає. Бо саме жінки сьогодні тримають на собі життя громади – її серце, турботу, безпеку, тепло.

На сторінках цього альманаху – не просто портрети. Це історії сили, любові та взаємної підтримки. Це свідчення того, що феміністичні цінності: рівність, турбота, солідарність – не теорія, а жива практика виживання й розвитку в умовах війни.

Dear readers and dear women of Donetsk Region,

This almanac is more than just a book. It is a living record – a testament to women's presence in a time when every single day tests our strength, humanity, and faith. Unbreakable Donetsk Region was born out of our shared pain, our love for our homeland, and our stubborn refusal to disappear from the map of history.

When we restarted the Woman of Donetsk Region competition, we wanted to do more than give out awards. We wanted to preserve voices – the voices of those who endure shelling, loss, relocation, and yet continue to build, heal, teach, protect, create, and inspire. Because today, it is women who carry the life of communities on their shoulders – their heart, their care, their safety, and their warmth.

Within the pages of this almanac, you'll find more than portraits. These are stories of strength, love, and mutual support. They are proof that feminist values – equality, care, solidarity – are not abstract theory but a living practice of survival and development in wartime.

Ми, жінки Донеччини, давно вийшли за межі «традиційних ролей». Ми – лідерки, захисниці, підприємниці, правозахисниці, вчительки, лікарки, волонтерки, мисткині. Ми формуємо нову Донеччину – гідну, відбудовану, справедливу й жіночу.

Цей альманах – наша спільна вдячність одна одній. Наша спроба побачити й бути побаченими. Бо видимість – це теж захист. Це наш крок до того, щоб світ знав: Донеччина – не лише зона бойових дій. Донеччина – це територія жіночої сили, серця й гідності.

Я вдячна кожній героїні, яка поділилася своєю історією, кожній, хто продовжує робити зміни, кожній, хто обирає діяти попри страх. І вдячна нашим партнерам – ООН Жінки, Донецькій обласній державній адміністрації, усім організаціям, що стоять поруч і вірять у жіноче лідерство як основу мирного й справедливого майбутнього України.

Хай ці сторінки стануть джерелом натхнення, підтримки й віри для тих, хто ще тільки шукає свій голос.

Ми вже створюємо майбутнє – своїми руками, своїми історіями, своїми серцями.

We, women of Donetsk Region, stepped beyond “traditional roles” long ago. We are leaders, defenders, entrepreneurs, human rights advocates, teachers, doctors, volunteers, and artists. We are shaping a new Donetsk Region – dignified, rebuilt, just, and female.

This almanac is our shared gesture of gratitude to one another. Our attempt to see and to be seen. Because visibility is also a form of protection. It is our step toward ensuring that the world knows: Donetsk Region is not only a war zone. Donetsk Region is a territory of women's strength, heart, and dignity.

I am grateful to every heroine who shared her story, to every woman who continues to drive change, to every woman who chooses action despite fear. And I am grateful to our partners: UN Women, the Donetsk Regional State Administration, and all the organizations standing beside us and believing in women's leadership as the foundation of a peaceful and just future for Ukraine.

May these pages become a source of inspiration, support, and belief for those still searching for their voice.

We are already creating the future – with our hands, our stories, and our hearts.

Вадим Філашкін

Голова Донецької обласної
державної адміністрації,
начальник обласної
військової адміністрації

Vadym Filashkin

Head of the Donetsk
Regional State
Administration,
Head of the Regional
Military Administration

Дорогі читачі!

Донеччина – українська земля, що має жіноче серце й незламний характер. Це земля, де жіноча сила – не метафора, а рушійна енергія відродження. Тут, серед випробувань і втрат, народжується нова епоха – епоха жіночого лідерства, гідності й стійкості.

Сьогодні жінки Донеччини не просто надихають – вони змінюють реальність. Стоять поруч із чоловіками на передовій, беруть на себе відповідальність за громади, лікують, навчають, волонтерять, відбудовують. Саме вони формують духовний код нашого краю – той, який не зламають війна й випробування.

Dear readers,

Donetsk Region is Ukrainian land with a woman's heart and an unbreakable spirit. It is a land where women's strength is not just a metaphor, but a driving force of recovery. Here, amid trials and losses, a new era is being born – an era of women's leadership, dignity, and resilience.

Today, the women of Donetsk Region not only inspire, but change reality. They stand alongside men on the front line, take responsibility for their communities, teach, volunteer, heal, and rebuild. It is women who shape the spiritual code of our land – the one that neither war nor hardship can break.

Сторінки цього альманаху – літопис жіночої незламності. Тут – історії тих, хто не скорився, хто щодня доводить, що рівність, повага й турбота – не просто цінності, а стратегія життя, виживання і розвитку.

Щиро пишаюся нашими жінками – їхньою мудрістю, професійністю та силою духу.

Цей альманах – не просто книга. Це наша вдячність, пошана й віра у вас.

Бо гордість і сила Донеччини – у її жінках, які творять зміни.

The pages of this almanac are a chronicle of women's resilience. They present the stories of those who did not give in, and who prove every day that equality, respect, and care are not just values, but a strategy for life, survival, and progress.

I am sincerely proud of our women, of their wisdom, professionalism, and strength of spirit.

This almanac is more than just a book. It is our gratitude, our respect, and our faith in you.

For the pride and strength of Donetsk Region lie in its women, who are shaping changes.

«Жінка Донеччини»: історія лідерства та стійкості

Конкурс «Жінка Донеччини» було започатковано Донецькою обласною державною адміністрацією у 2010 році як щорічну відзнаку для жінок, які роблять вагомий внесок у розвиток регіону. У мирні роки урочисті церемонії нагородження проходили в Донецьку, а після 2014 року – у Краматорську, що став новим адміністративним центром області.

Тоді, до 2014 року, за результатами конкурсу традиційно випускали друковану брошуру з історіями всіх учасниць, яку розповсюджували під час церемонії нагородження. Ці видання ставали своєрідною хронікою жіночого внеску в розвиток регіону й зберігали імена, долі та досягнення тих, хто формував обличчя Донеччини.

■ Нові виклики воєнного часу

Після початку війни на сході України конкурс на певний час було призупинено. Проте його ідея не втратила актуальності – навпаки, набула нового сенсу.

Woman of Donetsk Region: A Story of Leadership and Resilience

The Woman of Donetsk Region competition was launched by the Donetsk Regional State Administration in 2010 as an annual award recognizing women who make a significant contribution to the development of the region. In the years of peace, the award ceremonies were held in Donetsk; and after 2014, in Kramatorsk, which became the new administrative center of the region.

Before 2014, the competition traditionally produced a printed brochure featuring the stories of all participants, which was distributed during the award ceremony. Those publications became a kind of chronicle of women's contributions to the region's development, preserving the names, life journeys, and achievements of those who shaped the face of Donetsk Region.

■ New challenges of wartime

After the war broke out in eastern Ukraine in 2014, the competition was temporarily suspended. Yet its mission did not fade – on the contrary, it gained new meaning.

Після 2022 року, у період повномасштабного вторгнення РФ, ініціатива переросла в символ стійкості, єдності та вдячності жінкам, які продовжують підтримувати громади, допомагати людям і творити життя в умовах війни.

У 2023 році конкурс було відновлено з ініціативи Донецької обласної державної адміністрації спільно з благодійним фондом «Слов'янське серце» за підтримки ООН Жінки в Україні.

Церемонії нагородження 2023 і 2024 років відбулися в Києві – незламній столиці незламної країни. Це стало символом єдності всієї Донеччини, розсіяної війною, але об'єднаної спільною метою: зберегти людяність, взаємопідтримку й силу духу.

За результатами конкурсу 2023 року звання переможниць здобули 12 жінок (кількість фіналісток – 41), а у 2024 році було 7 переможниць і 57 номінанток, чії історії стали прикладами стійкості, сили та лідерства.

З плином років змінювалися не лише місця проведення, а й номінації конкурсу, які відображали реалії часу. Якщо раніше нагороджували переважно за досягнення у сфері освіти, медицини, культури чи громадської діяльності, то нині з'явилися нові номінації. Наприклад, «Серце в броні» відзначає військовослужбовиць і поліціанток, «Лідерство в дії» і «Творчиня змін та можливостей» – жінок, які творять зміни в громадах. Вони втілюють нову роль жінок у період війни, відновлення і лідерства.

■ Платформа жіночого лідерства

«Жінка Донеччини» – це регіональна ініціатива, що вшановує силу, професіоналізм і стійкість жінок, які творять зміни у громадах Донеччини навіть у найважчі часи: під тиском війни, внутрішнього переміщення та гуманітарних викликів. Мета конкурсу – визнання і підтримка таких жінок.

Following 2022, during Russia's full-scale invasion, the initiative evolved into a symbol of resilience, unity, and gratitude to women who continue supporting their communities, helping people, and sustaining life amid war.

In 2023, the competition was revived at the initiative of the Donetsk Regional State Administration in partnership with the Slavic Heart Charitable Foundation and with support from UN Women Ukraine.

The 2023 and 2024 award ceremonies took place in Kyiv, the unbreakable capital of an unbreakable country. This became a symbol of unity for all of Donetsk Region – scattered by war, yet joined by a shared purpose: to preserve humanity, mutual support, and strength of spirit.

In 2023, 12 women received the title of winners (out of 41 finalists); and in 2024, there were 7 winners from 57 nominees whose stories became examples of resilience, strength, and leadership.

Over the years, not only the award venue has changed several times, but the award categories have also evolved to reflect the times. Whereas earlier the focus was mainly on achievements in education, healthcare, culture, or community work, new categories have emerged. For example, Heart in Armor honors women serving in the military and police, while Leadership in Action and Woman Who Creates Change and Opportunity recognize women driving transformation in their communities. These categories reflect the new roles women play in wartime, recovery, and leadership.

■ A platform for women's leadership

The Woman of Donetsk Region is a regional initiative that honors the strength, professionalism, and resilience of women who create change in Donetsk Region communities, even in the harshest conditions – under the pressures of war, internal displacement, and humanitarian

Конкурс відкриває імена тих, чії дії змінюють реальність: лікарки і педагогинь, волонтерок та військовослужбовиць, правозахисниць і підприємниць, соціальних працівниць та культурних діячок.

Це історії стійкості, натхнення і відповідальності, які свідчать: навіть у найтемніші часи людяність та взаємопідтримка залишаються рушійною силою життя і відновлення.

З моменту оновлення конкурс став не лише формою публічного визнання, а й потужною платформою жіночого лідерства та мережевої солідарності.

Тут народжуються нові партнерства, зміцнюються зв'язки між громадами, а формат конкурсу передбачає не тільки урочисту церемонію нагородження, а й простір для неформального спілкування, обміну досвідом і створення спільнот взаємопідтримки.

■ Відкриті до світу

У 2025 році конкурс переходить на новий рівень – буде видано двомовний альманах «Незламна Донеччина», у якому будуть зібрані історії переможниць попередніх років.

Він стане свідченням жіночого внеску в життєстійкість регіону, документом пам'яті та вдячності, який покаже світові обличчя жінок, що тримають Донеччину – у зоні бойових дій, у прифронтових селах, громадах і містах, у гуманітарних центрах, лікарнях, школах та волонтерських штабах.

Цей альманах продовжує і водночас поліпшує традиції минулого – перетворює довоєнну брошуру на сучасне видання, що не лише зберігає історії, а й розповідає про нову епоху жіночого лідерства, сили та взаємної підтримки. Він є символом вдячності, надії та віри в майбутнє.

challenges. The goal of the competition is to recognize and support those women.

The competition spotlights women whose actions change reality: doctors and teachers, volunteers and servicewomen, human rights advocates and entrepreneurs, social workers and cultural leaders.

These are stories of resilience, inspiration, and responsibility – proof that even in the darkest times, humanity and mutual support remain the driving forces of life and recovery.

Since its revival, the competition has become not only a form of public recognition but also a powerful platform for women's leadership and network solidarity.

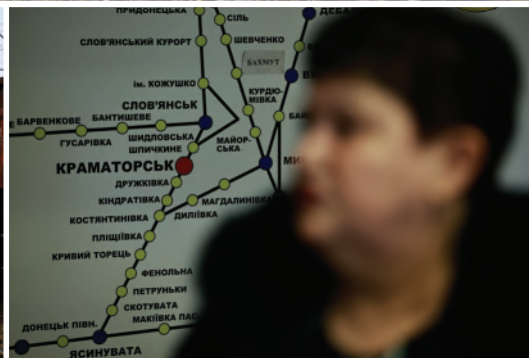
Here, new partnerships are born, and connections between communities are strengthened. The competition format includes not only a formal award ceremony but also space for informal communication, experience sharing, and the creation of mutual-support networks.

■ Open to the world

In 2025, the competition reached a new level. A bilingual almanac titled Unbreakable Donetsk Region will be published, featuring the stories of past winners.

It will stand as a testament to women's contributions to the region's resilience – a record of remembrance and gratitude, presenting to the world the faces of women who sustain Donetsk Region: in active combat zones; in frontline villages, towns, and communities; in humanitarian centers, hospitals, schools, and volunteer hubs.

This almanac continues – and at the same time enhances – traditions of the past, transforming the pre-war brochure into a modern publication that not only preserves individual stories but also tells the story of a new era of women's leadership, strength, and mutual support. It is a symbol of gratitude, hope, and belief in the future.

Олена Волкова

Громадська діячка,
очільниця сектору
комунікацій

**Переможниця у номінації
«Лідерка року»,
2024 року**

Olena Volkova

Community activist,
the head of the
Communication Sector

**Winner of the Woman
Leader of the
Year category, 2024**

Ще до війни Олена Волкова була депутаткою міської ради та активною громадською діячкою – до неї часто зверталися по пораду й підтримку. З початком повномасштабного вторгнення РФ вона не чекала вказівок: займалася евакуацією, допомагала військовим і шукала гуманітарні ресурси, щоб підтримати людей.

У серпні 2022 року Олена очолила сектор інформаційної діяльності, комунікацій із громадськістю та з питань реінтеграції тимчасово неконтрольованих територій Святогірської міської військової адміністрації Краматорського району Донецької області. Тоді на території Святогірської громади велися активні бойові дії, а три її населені пункти були окуповані військами РФ.

Олена одразу почала налагоджувати співпрацю з благодійними організаціями й фондами, щоб забезпечити подальшу підтримку населення громади, де гуманітарна ситуація була на межі критичної.

Коли в грудні 2022 року Святогірськ звільнили, Олена повернулася туди першою. У громаді тоді не було світла, води, тепла, не працювали лікарні й магазини. Але жінка знала: починати діяти потрібно просто зараз.

З її наполегливості розпочалося відновлення. Гуманітарні вантажі, ремонт будин-

Even before the war, Olena Volkova was a city council member and an active community leader, a person whom people turn to for advice and support. When the Russian Federation launched its full-scale invasion, she did not wait for instructions – she helped evacuate civilians, supported the military, and sought humanitarian resources to help those in need.

In August 2022, Olena became Head of the Sector for Outreach, Public Communications, and Reintegration of Temporarily Uncontrolled Territories at the Sviatohirsk Town Military Administration in Kramatorsk District, Donetsk Region. At that time, intense hostilities were taking place within the Sviatohirsk community, and three of its settlements were occupied by Russian forces.

Olena immediately began working with charitable organizations and foundations to ensure continued support for people within the community, where the humanitarian situation was almost critical.

When Sviatohirsk was liberated in December 2022, Olena was the first to return. There was no electricity, water, or heat; hospitals and shops were not functioning. She knew that action was needed immediately.

Thanks to her persistence, recovery efforts began. Humanitarian supplies, house

ків, чиста вода, пункти обігріву, соціальні рейси, мобільні пральні й санітарні модулі – усе це з'являлося там, де ще вчора було лише згарище. Її телефон не замовкав ні вдень ні вночі, а кожен дзвінок означав для когось шанс отримати допомогу чи навіть вижити.

Олена координувала дії команди волонтерів, організувала співпрацю з партнерами, щоб якомога ефективніше відстоювати інтереси місцевого населення. Вона брала участь у розробленні Стратегії розвитку Святогірської міської територіальної громади до 2027 року й упровадженні плану дій «Жінки, мир, безпека».

Зараз Олена проводить спільну роботу з питань надання гуманітарної допомоги з Донецькою облдержадміністрацією, Краматорською райдержадміністрацією і ще майже з 50 міжнародними та національними благодійними організаціями, серед яких БФ «Слов'янське серце», ГО «Smarta», CARE Ukraine, ГО «Аваліст», БО БФ «Бумеранг Доброти» та інші.

Олена також продовжує навчання – здобуває другу вищу освіту на юридичному факультеті Харківського національного університету імені В. Н. Каразіна.

Лідерство Олени народжене з турботи, витримки й віри в людей, яких вона надихає і заряджає оптимізмом. Завдяки таким жінкам Донеччина продовжує жити – попри біль, руїни та невизначеність.

repairs, clean water, heating stations, social transport routes, mobile laundries, and sanitation modules – all of this appeared where just the day before there had been nothing but ruins. Her phone rang day and night, and every call meant a chance for someone to receive help or even survive.

Olena coordinated volunteer teams and organized partnerships to defend the interests of local residents as effectively as possible. She even helped develop the Sviatohirsk Town Territorial Community Development Strategy until 2027 and implement the “Women, Peace and Security” action plan.

Today, to provide humanitarian relief, Olena works jointly with the Donetsk Regional State Administration, the Kramatorsk District State Administration, and nearly 50 international and national charitable organizations – including the Slavic Heart Charitable Foundation, Smarta NGO, CARE Ukraine, Avalist NGO, the Boomerang of Kindness Charitable Foundation, and others.

Olena is also continuing her education, pursuing her second degree at the faculty of law at V. N. Karazin Kharkiv National University.

Olena's leadership is rooted in care, resilience, and a deep belief in the people she inspires and energizes. Thanks to her and women like her, despite pain, destruction, and uncertainty, Donetsk Region continues to live.

Валентина Івченко

Військовослужбовиця
та вчителька

**Переможниця у номінації
«Військова року»,
2023 року**

У селі Сонячному, серед донбаських степів, Валентина Івченко впродовж усього життя, з 1986 року, працювала вчителькою, виховувала не одне покоління дітей, навчала їх читати, думати, вірити в добро. З 2008 року очолила Сонячний заклад загальної середньої освіти з дошкільним підрозділом.

Коли почалася війна, вона залишила роботу в школі й доєдналася до військової частини – не через примус, а з переконання, що країну має захищати кожен, хто вважає це своїм обов'язком.

У родині Валентини військова справа вже стала традицією. Її чоловік, підполковник, пройшов шлях учасника АТО, а син закінчив військову академію напередодні повномасштабного вторгнення РФ.

Коли в лютому 2022 року пролунали перші вибухи, Валентина не вагалася ні хвилини й долучилася до Сил Оборони. Спершу вона служила у складі військової частини А7172 і виконувала завдання на Донецькому, Харківському та Луганському напрямках. Згодом, разом із чоловіком, перейшла до частини А7154, де й нині боронить Україну на Запорізькому напрямку.

Valentyna Ivchenko

Servicewoman
and teacher

**Winner in the
Servicewoman of the Year category,
2023**

Valentyna Ivchenko has worked as a teacher in the village of Soniachne in the Donbas steppes since 1986, raising several generations of children and teaching them to read, to think, and to believe in goodness. In 2008, she became the principal of the Soniachne General Secondary Education Institution with a preschool section.

When the war started, she left her job at the school and joined the military – not because she was forced to, but because she believed that everyone who considers it to be their duty must defend the country.

Military service is already a tradition for Valentyna's family. Her husband, a lieutenant colonel, served in the Anti-Terrorist Operation Zone; and her son graduated from a military academy shortly before Russia's full-scale invasion.

As the first explosions occurred in February 2022, Valentyna did not hesitate to join the Defense Forces. At first, she served in military unit A7172, carrying out missions in the Donetsk, Kharkiv, and Luhansk areas of the front line. Later, with her husband, she transferred to military unit A7154, where she continues to defend Ukraine in the Zaporizhzhia area.

Для побратимів і посестер вона – «мама Валя». Не тому, що старша за віком, а тому, що вміє розрадити тих, хто щойно повернувся з бою. Її слова заспокоюють, її турбота повертає відчуття дому. Вона не лише воює, а й підтримує родини військових, щодня виходить на зв'язок з їхніми дружинами та матерями, допомагає їм пережити очікування, знайти сили й віру.

Валентина поєднує в собі витримку військової та мудрість учительки. Вона здатна виконувати бойові завдання і водночас підтримувати тих, хто втрапив спокій. Ця жінка стоїть на передовій не лише з автоматом, а й з вірою в життя. Валентина, її родина, тисячі таких, як вона, тримають наші кордони, наш спокій, наше завтра.

За плідну педагогічну роботу й віддану службу жінку відзначили медалями «За заслуги перед громадою», «За жертвовність і любов до України», «За оборону України». Але сама Валентина ніколи не говорить про свої нагороди. Вона вважає, що її завдання просте – робити все, що їй до снаги, аби наблизити перемогу.

«Я просто працюю і роблю те, що можу», – говорить Валентина. Проте для цивільних очевидно: внесок кожного, хто підтримує оборону України, має велике значення.

To her brothers- and sisters-in-arms, she is “Mama Valia.” Not because she is older, but because she knows how to comfort those who have just returned from battle. Her words bring calm, her care restores a sense of home. She not only fights but also supports the families of soldiers, reaching out daily to their wives and mothers, helping them endure the waiting, find strength, and faith.

Valentyna embodies both the resilience of a servicewoman and the wisdom of a teacher. She is capable of carrying out combat missions while also supporting those who have lost their peace. This woman stands on the front line with a rifle and faith in life. Valentyna, her family, and thousands like her keep our borders, our peace, and our tomorrow safe.

For her dedicated pedagogical work and faithful service, she was honored with medals For Distinguished Service to the Community, For Sacrifice and Love for Ukraine, and For the Defense of Ukraine. Yet Valentyna never speaks about her awards. She believes that she has a simple mission to do everything within her power to bring our victory closer.

“I’m just doing my job and doing what I can,” Valentyna says. But civilians clearly understand that the contribution of everyone who supports Ukraine’s defense is invaluable.

Юлія Коваленко

Майстер-сержантка
служби цивільного захисту

**Переможниця у номінації
«Охоронниця року»,
2023 року**

У місті Краматорську живе Юлія Коваленко – майстер-сержантка служби цивільного захисту, людина, для якої слово «чергування» означає не просто роботу, а стиль життя. Уже майже три десятиліття вона тримає під контролем вогонь – і зовнішній, і той, що спалахує в серцях людей, коли приходить біда.

Юлія народилася у звичайній сім'ї, де батько був інженером, а мати – медичною працівницею. Дівчинка зростала в атмосфері турботи й обрала для себе шлях служіння людям.

Закінчивши професійно-технічне училище, Юлія пішла працювати до пожежної охорони. У 20 років, серед переважно чоловічого колективу, вона виглядала тендітною, але саме її врівноваженість часто допомагала ефективно діяти в критичних ситуаціях.

Коли у 2014 році на Донеччину прийшла війна, Юлія евакуювала доньку, а сама залишилася в місті. Вона працювала диспетчеркою, приймала сотні дзвінків, за кожним з яких стояв людський страх. Жінка слухала, заспокоювала, допомагала.

З початком повномасштабного вторгнення РФ у 2022 році Юлія знову була на чергуванні. Лютневої ночі, коли вибухи пролунали над Краматорськом, вона

Yuliia Kovalenko

Master Sergeant of the
Civil Protection Service

**Winner in the Woman Security
Guard of the Year category,
2023**

In the city of Kramatorsk lives Yuliia Kovalenko, Master Sergeant of the Civil Protection Service, a person for whom the word “shift” means not just a job but a way of life. For almost three decades, she has kept fire under control – both the real flames and the ones that ignite in people’s hearts when disaster strikes.

Yuliia was born into an ordinary family: her father was an engineer, and her mother worked in healthcare. She grew up in a caring environment and chose a path of serving others.

After graduating from a vocational school, Yuliia began working in the fire service. At the age of 20, in a predominantly male team, she appeared fragile, but it was her composure that often helped her act efficiently in critical situations.

When war came to Donetsk Region in 2014, Yuliia evacuated her daughter but stayed in the city. She worked as a dispatcher, answering hundreds of calls, each filled with human fear. She listened, reassured, and helped.

When Russia launched its full-scale invasion in 2022, Yuliia was again on duty. On that February night, as explosions thundered over Kramatorsk, she had to act without delay. Her phone rang nonstop, dozens

мала діяти без зволікань. Її телефон постійно дзвонив — надходили десятки звернень. Юлія працювала швидко й зосереджено, користуючись мапою міста, і кожен дзвінок давав людям шанс отримати необхідну допомогу.

18 березня того року вона запам'ятала назавжди: ракетний обстріл центру Краматорська. Загиблі, поранені, пожежі, дим, уламки скла... Юлія координувала дії підрозділів пожежної охорони, давала вказівки, рахувала секунди, бо знала, що кожна з них вирішує долю людей.

Попри небезпеку, жінка залишилася на службі. «Поки поруч є люди, яким потрібна допомога, я мушу бути тут», — каже вона. Ці слова є її життєвим кредо.

Юлія демонструє силу, яка проявляється у відповідальності й готовності діяти. Її рішучість зростає з поваги до життя і людей поруч. Вона належить до тих, хто підтримує інших не зброєю, а професійністю, співчуттям і витримкою. Такі люди не просто переживають війну — вони формують історії, у яких людяність переважає страх.

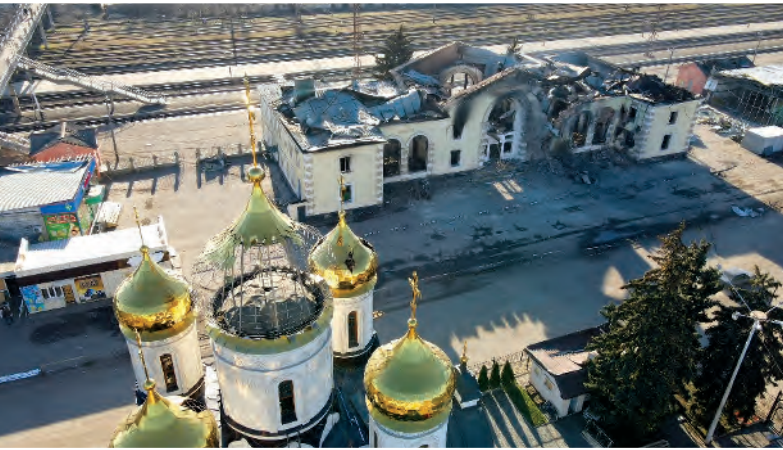
of calls were coming in. Yuliia worked with speed and focus, using the city map. Each call gave people a chance to receive the help they needed.

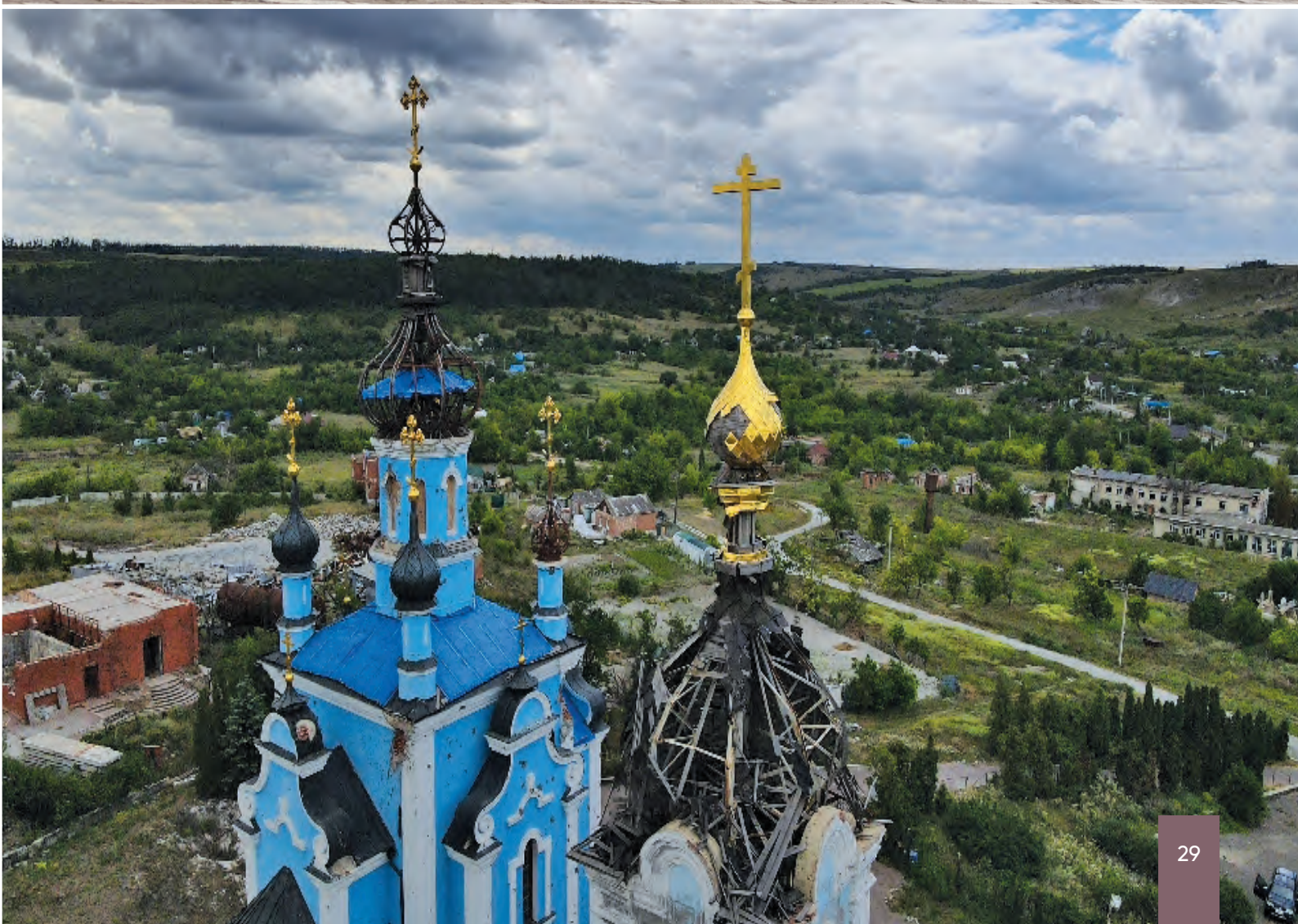
She will remember March 18 of that year forever: there was a missile strike on downtown Kramatorsk. The dead, the wounded, fires, smoke, shattered glass... Yuliia coordinated the actions of the fire service units, gave instructions, and counted seconds, knowing that each one could determine someone's fate.

Despite the danger, she stayed on duty. "As long as there are people nearby who need help, I have to be here," she said. These words were her life credo.

Yuliia demonstrates a strength that shows itself in responsibility and readiness to act. Her resolve grows from respect for life and for the people around her. She belongs to those who support others not with weapons but with professionalism, compassion, and composure. Such people don't simply endure war — they shape stories in which humanity outweighs fear.

Світлана Коплянок

Лікарка

**Переможниця у номінації
«Медицина року»,
2023 року**

Svitlana Kopliyanok

Physician

**Winner in the Woman
Healthcare Professional
of the Year category, 2023**

Світлана Коплянок народилася в селищі Райгородок Слов'янського району Донецької області в родині, де медицина була справою життя. Приклад батька-лікаря, його ставлення до пацієнтів сформували в ній повагу до людей і вміння розуміти їхній біль.

Обравши професію лікарки, Світлана продовжила сімейну естафету турботи й відповідальності. Після закінчення Донецького медичного університету вона розпочала шлях терапевтки у Слов'янській центральній районній лікарні, а згодом стала керівницею цього закладу.

Її історія – це приклад того, як жінка змогла підтримувати життя громади попри війну та кризи. Вона працювала без перепочинку під час пандемії COVID-19 і продовжує допомагати зараз, навіть під обстрілами, коли лікарня стає захисним укриттям, а медики – опорою для людей.

Сьогодні під її керівництвом лікарня і далі працює в умовах воєнного стану: забезпечує цілодобову допомогу населенню Миколаївської, Черкаської, Святогірської, Андріївської, Слов'янської об'єднаних територіальних громад, приймає поранених, здійснює супровід вагітності, лікує інфекційні хвороби. Кожна доба тут – це

Svitlana Kopliyanok was born in the settlement of Raihorodok, Sloviansk District, Donetsk Region, in a family where healthcare was a lifelong calling. The example of her father, a physician, and his attitude toward patients shaped in her a respect for people and an ability to understand their pain.

By choosing the medical profession, Svitlana took up her family's mantle of care and responsibility. After graduating from Donetsk Medical University, she began her career as a physician at the Sloviansk Central District Hospital, and later became the head of the facility.

Her story is an example of how a woman managed to sustain the life of a community despite war and crises. She worked tirelessly during the COVID-19 pandemic and continues to help today, even under shelling, when the hospital becomes a shelter and healthcare workers become a lifeline for people.

Currently, under her leadership, the hospital continues to operate under martial law. It provides round-the-clock care to residents from Mykolaivka, Cherkaske, Sviatohirsk, Andriivka, and Sloviansk amalgamated territorial communities, admits the injured, provides prenatal care, and treats infectious diseases. Every day brings a new challenge:

випробування, адже потрібно знайти ліки, відремонтувати дах, організувати роботу без світла й тепла.

У першому півріччі 2023 року Світлана змогла забезпечити лікарню медичним обладнанням і провести ремонт, залучивши 1,7 мільйона гривень благодійних коштів.

Це та сама «невидима жіноча робота», без якої не вистаїть жодна громада. За плідну роботу Світлану неодноразово відзначали почесними грамотами й нагородами, серед яких медаль Міністерства оборони України «За сприяння Збройним Силам України».

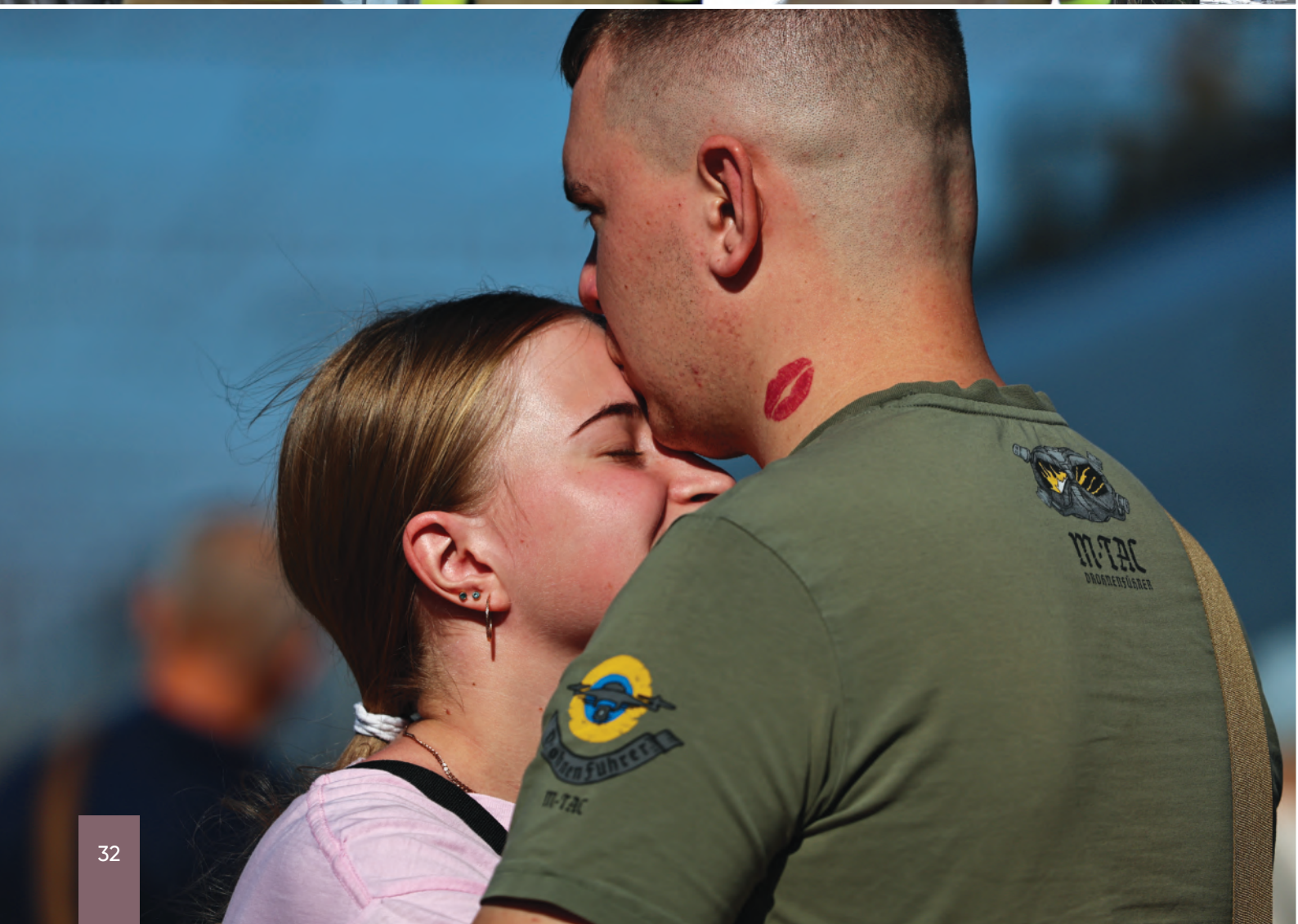
Однак для неї найціннішою є довіра пацієнтів і колег. Вона організовує роботу колективу, підтримує людей і сподівається, що з часом лікарня повернеться до звичної роботи – лікування та відновлення здоров'я.

finding medicines, repairing the roof, or organizing work without electricity and heat. In the first half of 2023, Svitlana managed to equip the hospital with medical devices and carry out repairs by securing UAH 1.7 million in charitable funding.

This is the “invisible women’s work” without which no community can endure. For her dedicated service, Svitlana has received numerous certificates of honor and awards, including the Ministry of Defense of Ukraine medal For Supporting the Armed Forces of Ukraine.

However, the most valuable recognition for her is the trust of her patients and colleagues. She arranges the work of the staff, supports people, and hopes that in time the hospital will return to its normal mission: medical care and recovery.

Юлія Котова

Держслужбовиця

**Переможниця у номінації
«Жінка у владі»,
2023 року**

Yuliia Kotova

Civil servant

**Winner in the Woman
in Government category,
2023**

Юлія Котова народилася у 1980 році в Новобахмутівці на Донеччині. Тут, серед степів і шахтарських селищ, вона навчилася простих, але незмінних речей: працювати чесно, дотримуватися слова й не відвертатися від людей у біді.

Юлія здобула фах економіста в Донецькому національному університеті економіки й торгівлі, після чого почала працювати бухгалтеркою в житлово-експлуатаційній конторі.

З 2006 року Юлія пов'язала своє життя з державною службою. Пізніше, коли було зупинено роботу управління Пенсійного фонду через окупацію Ясинуватої військами РФ, вона взялася відновити її буквально з нуля. Завдяки її діям пенсійні виплати було відновлено, і громада знову відчула підтримку держави.

Пізніше Юлія почала працювати в Авдіївській військово-цивільній адміністрації. Вона ініціювала екологічні акції, стабілізувала роботу апарату ВА, підтримувала дисципліну й порядок.

Справжні випробування настали з початком повномасштабного вторгнення РФ в Україну. Юлія залишилася в місті попри обстріли й відсутність світла та води. Вона домовлялася про соціальні виплати для жителів громади через «Укрпошту», організовувала евакуацію архівів, шкіл, лікарень, дитячих садків, створювала пункти

Yuliia Kotova was born in 1980 in Novobakhmutivka, Donetsk Region. Here, among the steppes and mining towns, she learned simple but steadfast things: to work honestly, to keep her word, and to never turn away from people in need.

Yuliia earned a degree in Economics from Donetsk National University of Economics and Trade and began working as an accountant at a housing maintenance office.

Since 2006, Yuliia has devoted her life to civil service. Later, when the work of the Pension Fund office was halted due to Yasynuvata's occupation by Russian forces, she set out to restore it literally from scratch. Thanks to her efforts, pension payments were reinstated, and the community once again felt the support of the state.

Later, Yuliia began working at the Avdiivka Civil-Military Administration. She initiated environmental campaigns, optimized the Administration's operations, and maintained discipline and order.

The true challenge came with Russia's full-scale invasion of Ukraine. Yuliia stayed in the city despite shelling and a lack of electricity and water. She negotiated social payments for the community residents through Ukrposhta (Ukrainian Post); organized the evacuation of archives, schools, hospitals, and kindergartens; and, established centers for internally displaced persons. This deter-

для внутрішньо переміщених осіб. Ця рішуча жінка брала участь у всьому – від паперової роботи до фізичних навантажень, показуючи, що влада може бути поруч із людьми, а не за зачиненими дверима.

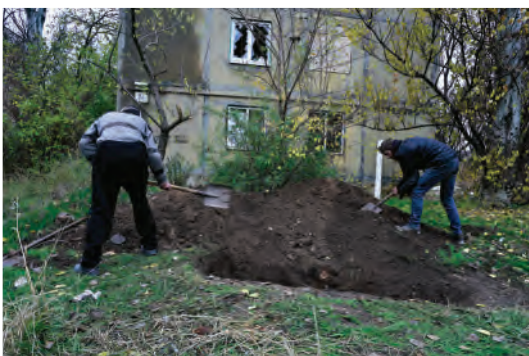
Навчальні візити до Естонії та Швеції дали Юлії новий досвід – як керувати містом під час кризи, як залучати донорів, як тримати систему в русі тоді, коли здається, що все розвалюється. І цей досвід вона повертала в громаду, впроваджуючи найкраще для людей.

Юлія – приклад того, що означає бути жінкою при владі сьогодні: невтомною, рішучою і відповідальною. Саме такі жінки творять сучасну Донеччину – сильну, людяну й здатну відроджуватися навіть із руїн.

mined woman was involved in everything – from paperwork to physical labor – showing that government can stand beside its people, not behind closed doors.

Study visits to Estonia and Sweden gave Yuliia new experience: how to manage a city in crisis, how to attract donors, and how to keep a system running when everything seems to be falling apart. She brought this experience to her community, implementing what was best for people.

Yuliia is an example of what it means to be a woman in government today: tireless, determined, and responsible. She and women like her are the ones shaping Donetsk Region today – strong, compassionate, and capable of rising even from ruins.

Олена Кучерук

Підприємниця

**Переможниця у номінації
«Підприємниця року»,
2023 року**

Olena Kucheruk

Businesswoman

**Winner in the
Businesswoman of the Year
category, 2023**

У Краматорську і у всій Донеччині її знали як «Шалену Олену» – жінку, яка понад десять років дарувала людям свята. Її організація «Шалене Свято» була не просто бізнесом, а творчою імперією: паради наречених, весільні виставки, дитячі фестивалі, конкурси талантів... Понад дві сотні костюмів, реквізит, велика команда аніматорів, музикантів, фотографів і дизайнерів – усе це створювало відчуття, що в місті завжди є місце радості.

Олена працювала без вихідних: дитячі заходи змінювалися студентськими святами, корпоративами й весіллями. Втома була колосальною, але водночас і завжди приємною, бо робота дарувала щирі усмішки. Благодійні акції для дітей були для Олени справою честі. Вона вміла об'єднувати людей, надихати, створювати простір, де молоді таланти розквітали.

Карантин під час пандемії став першим серйозним ударом. Події було скасовано, проте Олена не здалася – створила канал про здорове харчування, проводила спортивні онлайн-марафони. Вона довела, що підприємці здатні змінювати формат, зберігаючи мету.

Повномасштабне вторгнення РФ перевернуло життя остаточно. 7 березня 2022 року Олена разом з дітьми й собакою залишила Краматорськ. Спершу було Закарпаття, потім Болгарія. Дороги,

In Kramatorsk and throughout Donetsk Region, Olena was known as “Crazy Olena,” a woman who brought celebrations to people for more than ten years. Her organization, Shalene Sviato (Crazy Holiday), was more than just a business; it was a creative empire: bridal parades, wedding expos, children’s festivals, talent competitions... More than two hundred costumes, props, a big team of animators, musicians, photographers, and designers – all of it created the feeling that there was always room for joy in town.

Olena worked seven days a week. Children’s events shifted into student celebrations, corporate parties, and weddings. The fatigue was immense, yet always pleasant, because her work brought genuine smiles. Charity events for children were a matter of honor for Olena. She knew how to unite people, inspire them, and create a space where young talent could thrive.

The lockdown during the pandemic was the first serious blow. Events were canceled, but Olena did not give up. Instead, she created a channel about healthy eating and held online fitness marathons. She proved that entrepreneurs can change format while keeping their purpose.

Russia’s full-scale invasion completely overturned her life. On March 7, 2022, Olena left Kramatorsk with her children and their dog. First, they went to Zakarpattia, then to

тисячі кілометрів і нова роль — водійки, яка відповідала за безпеку сім'ї. Серце боліло за тих, хто залишився вдома. Частина родини була в Києві, і це стало вирішальним — вона повернулася, щоб бути поруч.

У столиці Олена почала відроджувати свою справу з нуля. У Києві вона опанувала новий формат — композиції з кульок, подарункові бокси, вітання від ростових ляльок. Багато замовлень Олена надсилала поштою по всій Україні, у процесі роботи перетворюючи свій дім на маленьку майстерню радості. Вона будувала бізнес без звичного ресурсу, але з вірою, що навіть у важкі часи людям потрібне свято.

Війна привнесла в життя Олени нові звички: донатити й цінувати прості речі. Вона дякувала кожному дню, кожному клієнту й насамперед — нашим захисникам. У серці Олени — рідний Краматорськ. Вона мріє повернутися, бо вірить: саме молоді підприємці і підприємці відродять економіку, відновлять громади й знову зроблять Донеччину живою та квітучою.

Bulgaria. Roads, thousands of kilometers, and the new role of the driver responsible for her family's safety. Her heart ached for those who stayed behind. Some of her relatives lived in Kyiv, and that became a decisive factor as she returned to be close to them.

In the capital city, Olena began rebuilding her business from scratch. She mastered a new format in Kyiv: balloon compositions, gift boxes, and greetings from costumed characters. Olena shipped many orders by mail across Ukraine, turning her home into a small workshop of joy as she worked. She built her business without the usual resources, but with the belief that even in difficult times, people still need celebration.

The war brought new habits to Olena's life: donating and cherishing simple things. She was grateful for every day, every client, and above all — to Ukraine's defenders. Olena's hometown of Kramatorsk is always in her heart. She dreams of returning there, because she believes that it is young businesswomen and businessmen who will restore the economy, rebuild communities, and make Donetsk Region vibrant and flourishing again.

Дар'я Літовченко

Військова кореспондентка
та журналістка

**Переможниця у номінації
«Журналістка року»,
2023 року**

Daria Litovchenko

War correspondent
and journalist

**Winner in the Woman
Journalist of the Year
category, 2023**

Дар'я Літовченко народилася у Слов'янську – місті, яке першим прийняло на себе удар війни й досі залишається символом спротиву. Ще тоді, коли багато хто мовчав, Дар'я вже писала про біль, несправедливість і правду, яку не можна було ігнорувати.

Як журналістка інформаційного агентства «Новини Донбасу», вона роками розповідала про життя людей, які виживають поруч із фронтом. Дар'я не шукала гучних заголовків – шукала сенс. У її текстах завжди звучав голос тих, кого не чули: шахтарів, внутрішньо переміщених осіб, жінок, які залишилися самі. Матеріал «Шахти. Невидимий фронт Донбасу» став криком із глибини. За нього Дар'я отримала спеціальну нагороду «Найкраща аналітика в локальному медіа» і перемогу в конкурсі «Честь професії».

Коли розпочалося повномасштабне вторгнення РФ в Україну, вона повернулася до боротьби. Інформаційний простір став її полем бою. Дар'я – військова кореспондентка Freedom, телеканалу державного іномовлення України. Її голос, спокійний і впевнений, лунав звідти, де ще пахло порохом, де страх та відвага – поруч. Вона була серед перших, хто увійшов до звільненого Херсона, щоб зафіксувати злочини окупантів і показати світові: правду не можна знищити разом з містами.

Daria Litovchenko was born in Sloviansk, a town that was the first to take the hit of the war and still remains a symbol of resistance. At the time when many stayed silent, Daria was already writing about pain, injustice, and the truth that could not be ignored.

As a journalist for the News of Donbas news agency, she spent years telling the stories of people surviving next to the front line. Daria did not chase loud headlines, she searched for meaning instead. Her articles always spoke in the voices of those who were left unheard: miners, internally displaced persons, women left on their own. Her work "Mines. The Invisible Front of Donbas" became a cry from the depths. It brought Daria the Best Analytics in Local Media award and victory in the Honor of the Profession competition.

When Russia launched its full-scale invasion of Ukraine, she returned to the fight. The information space became her battlefield. Daria is a war correspondent for Freedom, a Ukrainian foreign broadcasting channel. Her calm and steady voice came from places that still smelled of gunpowder, where fear and courage stood side by side. She was among the first to enter liberated Kherson to document the occupiers' crimes and to show the world that the truth cannot be destroyed along with cities.

Daria is one of those women who do not ask for permission to be brave. Her strength

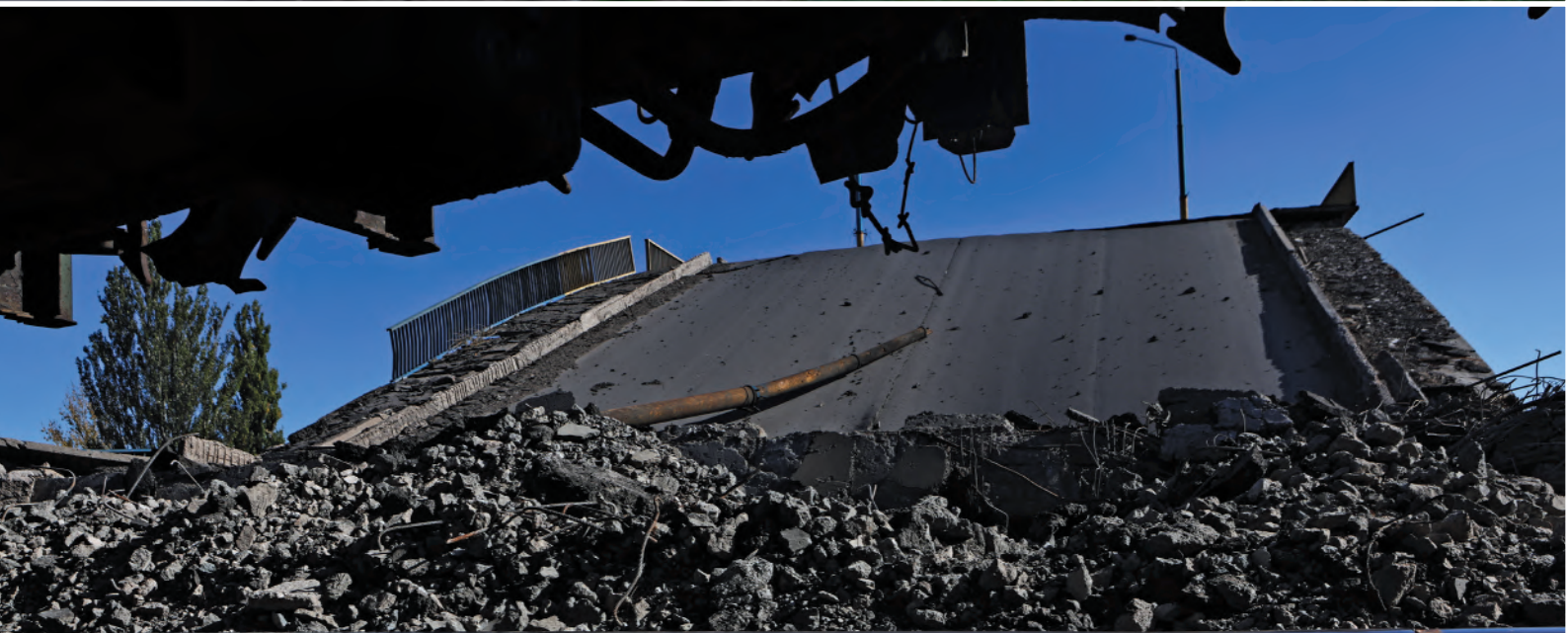
Дар'я належить до тих жінок, які не питають дозволу бути сміливими. Її сила — не в гаслах, а в діях: у відеокамері, спрямованій на руїни, у запитанні до військового, у тому, що вона не відводить очей від болю.

Дар'я доводить, що журналістика — це не просто репортаж, а свідчення. І це обов'язок — бути там, де важко, і говорити, коли інші мовчать. Дар'я — обличчя журналістики Донбасу: без страху, без прикрас, з гідністю і внутрішньою опорою. Ця жінка несе правду так, як інші несуть зброю. І вона вірить, що слово теж може звільняти.

lies not in slogans but in actions: in a video camera pointed at the ruins, in a question posed to a serviceman, in her refusal to look away from pain.

Daria proves that journalism is not just reporting, but bearing witness. And it is a duty to be where the situation is tough and to speak when others remain silent. Daria is the face of Donbas journalism — without fear, without embellishment, with dignity and inner stability. This woman carries truth the way others carry weapons. And she believes that words can liberate too.

Світлана Марченко

Технікня виробництва
та волонтерка

**Переможниця у номінації
«Майстриня своєї справи»,
2024 року**

Svitlana Marchenko

Production technician
and volunteer

**Winner in the Woman
Master of Her Craft category,
2024**

Світлана Марченко – жінка, яка в прямому сенсі несе світло. Народжена в Авдіївці, усе життя вона присвятила рідній Донеччині. Уже багато років Світлана працює в компанії ДТЕК «Донецькі електромережі», де пройшла шлях від секретарки до технікині відділу підтримки виробництва. Для неї робота – це не просто професія, а важлива частина життя, справа, у яку вона вкладає душу.

Коли почалося повномасштабне вторгнення РФ, більшість людей виїхали з небезпечного регіону. Проте Світлана залишилася. Вона не могла інакше, адже поруч були колеги й люди, які потребували світла, а це місто – її дім.

Щодня жінка йшла на роботу, навіть коли поруч лунали вибухи. Страх поступився місцем відповідальності. Вона взяла на себе додаткові обов'язки: облік матеріалів, забезпечення енергетиків усім необхідним, допомогу постраждалим під час обстрілів.

Коли підстанцію біля її місця роботи розбило вибухом, Світлана не втекла. Вона залишилася, щоб допомогти: надавала першу медичну допомогу, перев'язувала поранених, підтримувала тих, хто тремтів від шоку. Її мужність вражала навіть досвідчених колег. А після зміни на роботі жінка поверталася до зруйнованого району, щоб нагодувати покинутих тварин. Ці собаки й коти стали для неї символом життя серед руїн.

Svitlana Marchenko is a woman who quite literally carries light. Born in Avdiivka, she has devoted her life to her native Donetsk Region. Svitlana has worked for many years at DTEK Donetsk Electric Grids, where she rose from secretary to production support technician. She sees her work as not just a profession but as an important part of life, a calling into which she puts her heart.

When Russia launched its full-scale invasion, most people left the dangerous region. But Svitlana stayed. She could not do otherwise as she was surrounded by her colleagues and people who needed electricity, and this city was her home.

Every day she went to work even as explosions sounded nearby. Fear gave way to responsibility. She took on additional duties: performing supply accounting, providing energy workers with everything they needed, and helping people injured during shelling.

When the substation near her workplace was destroyed by an explosion, Svitlana did not run. She stayed to help: she provided first aid, bandaged the wounded, and supported those trembling from shock. Her bravery impressed even her most experienced colleagues. And after her shift, she returned to the destroyed neighborhood to feed abandoned animals. Those dogs and cats became for her a symbol of life among the ruins.

Її власний дім також постраждав. Разом із сином, який працював на шахті, Світлана мусила тимчасово залишити помешкання. Проте вона не могла й не хотіла їхати далеко. «Це моя земля, мій дім. Я повинна залишитися, бо тут живе пам'ять мого життя», — говорить вона.

Жінка не лише працює, а й допомагає іншим: координує гуманітарну допомогу та знаходить тих, кому потрібна підтримка, щоб надати їй. Колеги говорять: «Якщо поруч Світлана — усе буде добре».

Це історія однієї з тисяч жінок Донеччини, які підтримують життя в громадах. Вони — енергетики, учительки, медиків, волонтерки, які не здаються. Завдяки таким, як Світлана, регіон живе, працює і вірить у краще майбутнє.

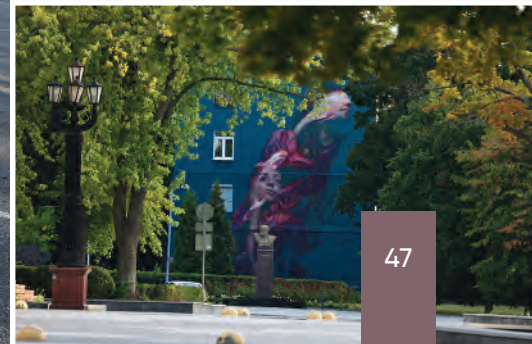
«Ми тримаємося, бо це наш дім, наша земля, і ніхто не має права забрати в нас наше життя», — говорить вона. І в її голосі відчується сила, любов та світло, яке живить Донеччину навіть у темряві.

Her home was damaged as well. Svitlana had to leave with her son, who worked at a mine. But she could not and did not want to go far. "This is my land, my home. I must stay because the memory of my life lives here," she says.

She not only works but also helps others. She coordinates humanitarian aid and finds those who need support so she can provide it. Her colleagues say, "If Svitlana is around, everything will be fine."

This is the story of one of the thousands of women in Donetsk Region who sustain life in their communities. They are energy workers, teachers, doctors, and volunteers who do not give up. Thanks Svitlana and women like her, the region lives, works, and continues to believe in a better future.

"We endure because this is our home, our land, and no one has the right to take our lives from us," says Svitlana. And in her voice, one can feel the strength, love, and light that keep Donetsk Region alive even in darkness.

Аліса Молодченко

Патрульна поліціантка,
психологиня і наставниця
з ментального здоров'я для
поранених працівників МВС
та військових

**Переможниця у номінації
«Турботливе серце»,
2024 року**

Alisa Molodchenko

Patrol police officer,
psychologist, and
mental-health mentor for
injured Ministry of Internal
Affairs and military personnel

**Winner in the
Caring Heart category,
2024**

Аліса Молодченко народилася і виросла в Краматорську. Усе життя вона присвятила психології та допомозі людям.

Ще у 2014 році, коли її рідне місто було окуповано військами РФ, Аліса залишилася з малечою в дитячому садочку, у якому працювала. Разом з колегами вона продовжувала заняття з дітьми під звуки вибухів та гуркіт літаків, щоб хлопчики і дівчатка відчували не страх, а турботу й стабільність. Навіть у таких умовах педагоги змогли провести для малечі повноцінний випускний. Це був сміливий жест, який засвідчив: діти мають право на радість попри війну.

Згодом її шлях проліг у поліцію. Аліса стала патрульною поліціанткою, а пізніше — старшою психологинею батальйону. Вона довела, що суто «чоловічих» професій не існує. Поряд з напарницями і напарниками Аліса рятувала життя — як у випадку з дівчиною, яку відмовила від стрибка з мосту. Проте головним завданням для неї завжди було не лише зупинити трагедію, а й повернути людині бажання жити.

З початком повномасштабного вторгнення РФ сфера діяльності Аліси розширилася. Вона надавала кризову допомогу після прильотів, підтримувала родини під час евакуацій, супроводжувала їх до безпечних місць. У громадському просторі Little Mariupol у м. Дніпрі Аліса проводила

Alisa Molodchenko was born and raised in Kramatorsk. She has devoted her entire life to psychology and helping people.

Back in 2014, when her hometown was occupied by Russian military forces, Alisa stayed with children at the kindergarten where she worked. With her colleagues, she continued holding classes under the sounds of explosions and aircraft overhead so that the little boys and girls would feel not fear, but care and stability. Even under such conditions, the teachers managed to organize a proper graduation ceremony for the children. It was a courageous gesture that showed children have the right to joy, even in wartime.

Her path eventually led her into the police. Alisa became a patrol officer and later a senior battalion psychologist. She proved that there are no professions “for men only.” Working alongside her partners, she saved lives, including the life of a young woman she persuaded not to jump off a bridge. But for Alisa, the goal was never just to stop a tragedy — it was to help a person regain the will to live.

With the onset of Russia’s full-scale invasion, Alisa’s work expanded. She provided crisis support after missile strikes, assisted families during evacuations, and accompanied them to safe locations. At the Little Mariupol community space in Dnipro, Alisa offered counseling for adults and therapeutic

консультації для дорослих і терапевтичні заняття для внутрішньо переміщених дітей. У деокупованих громадах Донеччини й Харківщини працювала з дітьми, які втратили рідних і чиїм першим словом було «бах». Її місія – переконати батьків, що евакуація рятує від травм війни не лише життя, а й дитячі серця.

«Найприємніше в моїй роботі – бачити, як люди знаходять ресурс для подолання проблем сьогодні», – зізнається Аліса. Саме ця віра в людську силу й здатність до відновлення надихає її рухатися далі.

Зараз Аліса – єдина представниця Донеччини серед тренерів всеукраїнської програми «Рівний – рівному» і наставниця з ментального здоров'я для поранених працівників МВС та військових. Вона ділиться знаннями з молоддю, волонтерами, навчаючи першої психологічної допомоги.

Аліса Молодченко – це голос Донеччини, що говорить про важливість турботи, стійкості й емпатії. Її щоденна робота – це інвестиція в майбутнє, щоб після війни українці змогли відновитися і мати ресурс для життя.

tic activities for internally displaced children. In de-occupied communities in Donetsk and Kharkiv regions, she worked with children who had lost family members and whose first word was “boom.” Her mission is to persuade parents that evacuation not only saves their children’s lives, but also protects their hearts from the trauma of war.

“The best part of my work is seeing people find the inner resources to overcome the challenges they face today,” Alisa shared. It is this belief in human strength and the ability to heal that inspires her to go on.

Today, Alisa is the only female representative of Donetsk Region among the trainers in the national Peer-to-Peer program. She shares her knowledge with youth and volunteers, teaching them the basics of psychological first aid. She also serves as a mental-health mentor for injured Ministry of Internal Affairs and military personnel.

Alisa Molodchenko is a voice of Donetsk Region, sharing the importance of care, resilience, and empathy. Her daily work is an investment in the future so that after the war, Ukrainians can recover and find the strength to live again.

Тетяна Обихвост

Вчителька та волонтерка,
лідерка органу самоорганізації
населення

**Переможниця у номінації
«Вчителька року»,
2024 року**

Тетяна Обихвост понад 20 років працювала в школі села Очеретине, навчаючи дітей не лише фізичної культури, а й культури життя – з повагою до себе, до інших, до рідної землі.

Тетяна почала займатися спортом з восьми років. Карате стало для неї не просто заняттям, а шляхом формування внутрішньої витримки й гідності. Її батько, сенсей і володар чорного поясу III дану, був її першим учителем. Він пояснив, що перемога народжується з терпіння, а справжня міць – з наполегливості. Тетяна має чорний пояс II дану. Уже в 17 років дівчина почала тренувати дітей, прищеплюючи їм віру у власні можливості.

Відтоді минуло 23 роки. За цей час вона стала вчителькою-методисткою, спеціалісткою вищої категорії, керівницею міжшкільного методичного об'єднання вчителів фізичної культури й викладачкою предмету «Захист України», відомою лідеркою органу самоорганізації населення «Добробут» села Очеретине.

Її учні – постійні переможці міських, обласних, всеукраїнських змагань і марафонів. Тетяна – учасниця конференцій, вебінарів, творчих груп при Донецькому обласному інституті післядипломної педагогічної освіти, авторка десятків публікацій.

Tetiana Obykhvost

Teacher, volunteer, and leader
of a local self-governance
organization

**Winner in the Female Teacher
of the Year category,
2024**

Tetiana Obykhvost has been a school teacher in the village of Ocheretyne for over 20 years. She guides children not only in physical education but also in the culture of life – teaching respect for themselves, for others, and for their homeland.

Tetiana began practicing sports at the age of eight. Karate became more than a hobby – it turned out to be a path to developing inner discipline and dignity. Her father, a sensei and holder of a third-degree black belt, was her first teacher. He taught her that victory comes from patience, and true strength comes from perseverance. Today, Tetiana holds a second-degree black belt. By the age of 17, she was already coaching children, instilling in them belief in their own potential.

Twenty-three years have passed since then. During that time, she has become a methodologist teacher, a specialist of the highest category, head of the interschool methodical association of physical education teachers, and a Defense of Ukraine instructor. She is also a well-known leader of the Dobrobut local self-governance organization in Ocheretyne.

Her students are regular winners of municipal, regional, and national competitions and marathons. Tetiana participates in conferences, webinars, and creative groups at the Donetsk Regional Institute of Postgrad-

Вона веде власний блог, YouTube-канал і активно ділиться досвідом з колегами.

Проте, мабуть, найвагоміша її робота почалася у 2014 році. Коли лінія фронту наблизилася, Тетяна та її чоловік не залишилися осторонь. Вони створили потужний волонтерський рух і підтримували військових на Краматорському напрямку. Донати, збори, закупівля техніки, спорядження, харчів – їхня родина стала невидимим тилом для тих, хто на передовій. Тетяну та її чоловіка неодноразово відзначали подяками від селищної військової адміністрації за внесок у зміцнення обороноздатності країни.

Жінка говорить: «Треба не панікувати, а сміливо йти вперед за покликанням і виконувати свою роботу». Ці слова стали її життєвим кредо й формою прояву любові до людей, до своєї землі.

Зібраність, розсудливість, наполегливість, упевненість, креативність, комунікабельність і безмежна любов до України – ось сім складових успіху Тетяни та її родини, які допомагають у боротьбі за перемогу й за майбутнє країни.

uate Pedagogical Education, and she has authored dozens of publications. She also runs her own blog and YouTube channel, actively sharing her experience with colleagues.

Perhaps her most significant work began in 2014. When the frontline approached, Tetiana and her husband did not stand aside. They launched a powerful volunteer movement and supported the military along the Kramatorsk frontline. Donations, fundraising campaigns, and procurement of equipment, supplies, and food – their family became an invisible home front for the military. Tetiana and her husband were repeatedly recognized by the village military administration for their contributions to strengthening the country's defense capabilities.

Tetiana says, "There's no use in panic; you should move forward boldly, follow your calling, and do your work." These words have become her life credo and a manifestation of her love for people and for her homeland.

Composure, prudence, perseverance, confidence, creativity, communication, and boundless love for Ukraine – these are the seven keys to Tetiana's and her family's success, helping them fight for victory and for the country's future.

Ольга Пасічник

Психологиня

**Переможниця у номінації
«Психологиня року»,
2023 року**

Olha Pasichnyk

Psychologist

**Winner in the Female
Psychologist of the Year
category, 2023**

У шахтарському Добропіллі народилася дівчинка, яка з дитинства вмiла чути не лише слова, а й тишу між ними. Сьогодні її знають як Ольгу Пасічник – практичну психологиню, яка перетворила знання на турботу, а професію – на покликання. Вона належить до тих жінок Донеччини, які творять опору там, де інші бачать лише втому й безсилля.

Понад 14 років її кабінет – це простір довіри, де діти можуть не боятися свого страху, колеги знаходять розуміння, а батьки – полегшення. Вона вмiє слухати серцем, чути глибше за слова й допомагати іншим не почуватися самотніми. Ніжність, терпіння і величезна внутрішня сила цієї жінки народжені з любові до людей.

Ольга – творча, креативна, наполеглива. Її досвід став основою авторських проектів і програм підтримки, що здобули визнання на міському й обласному рівнях. Вона очолювала «Школу молодого психолога», керувала спільнотою фахівців Добропільської громади, неодноразово ставала переможницею всеукраїнського конкурсу «Нові технології у новій школі».

Коли розпочалося повномасштабне вторгнення РФ, Ольга залишилася поруч із тими, хто потребував допомоги. Вона долучилася до Національного проекту пси-

In the mining town of Dobropillia, a girl was born who, from a young age, could hear not only words but the silence between them. Today, she is known as Olha Pasichnyk – a practical psychologist who has turned knowledge into care and her profession into a calling. She is one of those women from Donetsk Region who create support where others see only exhaustion and helplessness.

For more than 14 years, her office has been a space of trust where children can face their fears without shame, colleagues receive understanding, and parents find relief. She listens with her heart, hears beyond words, and helps others feel they are not alone. Her gentleness, patience, and immense inner strength are born from love for people.

Olha is creative, innovative, and persistent. Her experience has formed the foundation for original projects and support programs recognized at both municipal and regional levels. She ran the School for Young Psychologists, led a community of specialists in Dobropillia, and has repeatedly won the New Technologies award in the New School national competition.

When the Russian Federation launched a full-scale invasion, Olha stayed by those in need. She joined the National Mental Health Project, initiated by Ukraine's First Lady Ole-

хічного здоров'я, ініційованого першою леді України Оленою Зеленською, надавала першу психологічну підтримку освітянам і дітям. У межах ініціативи «Безпечна школа онлайн» Ольга проводила серію уроків і занять «Школа блогерів безпеки». Вона співпрацює з освітнім хабом «Донеччина», проводить вебінари «Як жити й працювати під час війни», воркшопи для педагогів і батьків, ділиться тим, що допомагає не зламатися.

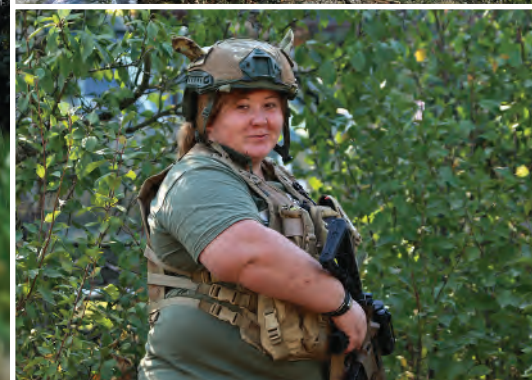
Ця жінка – одна з тих, хто порушує складні питання. Її просвітницька програма «Дівочі посиденьки» вчить дівчат говорити про насильство, гідність, прийняття свого тіла й емоцій. Її голос звучить на форумах, конференціях, тренінгах, присвячених ментальному здоров'ю.

Ольга – це образ сучасної жінки Донеччини: сильної, чуйної, відкритої до світу. Її робота – це відновлення життя, підтримка й віра в людей.

na Zelenska, providing immediate psychological support to educators and children. As part of the Safe School Online initiative, Olha led a series of lessons and workshops called School of Safety Bloggers. She collaborates with the Donetsk Region Educational Hub, conducts webinars (one entitled “How to Live and Work During War”), leads workshops for teachers and parents, and shares strategies that help people stay resilient.

Olha is also one of those who raise difficult topics. Her educational program Girls' Gatherings teaches young women to speak openly about violence, dignity, and accepting their bodies and emotions. Olha's voice is heard at forums, conferences, and training sessions on mental health.

Olha embodies the modern woman of Donetsk Region: strong, empathetic, and open to the world. Her work is aimed at recovering life, providing support, and fostering faith in people.

Тетяна Переверзева

Дослідниця та активістка

**Переможниця у номінації
«Сила добра та єдності»,
2024 року**

Tetiana Pereverzieva

Researcher and activist

**Winner in the Power of
Kindness and Unity category,
2024**

Тетяна Переверзева – жінка, яка тримає нитку пам'яті, щоб зшивати нею зруйновані зв'язки. Завідувачка Народного музею історії Авдіївки, вона понад сім років оберігає не лише експонати, а й душу свого міста. Музей під її керівництвом став осередком культури й згуртованості – місцем зустрічей, виставок, концертів, розмов про майбутнє, навіть тоді, коли саме майбутнє здавалося крихким.

З початком повномасштабного вторгнення РФ Тетяна веде активну діяльність, спрямовану на національно-патріотичне виховання, зміцнення української національної та громадянської ідентичності. Жінка організовує пластові табори, волонтерські акції, майстер-класи для дітей, які були змушені покинути Авдіївку. Для цього Тетяна створила простір «Авдіївка. Вільні люди. Так було, так буде» в Умані (туди перемістився Народний музей історії Авдіївки), де діти і дорослі знаходять підтримку, спілкування та віру в життя.

Вона виступала спікеркою на конференціях обласного й державного рівнів з питань обміну досвідом збереження культурної спадщини під час війни. Тетяна – учасниця дорадчих рад, голова Робочої групи з громадської безпеки, соціальної згуртованості та відновлення Авдіївської міської територіальної громади.

Її особлива місія – зберігати нематеріальну культурну спадщину Донеччини.

Tetiana Pereverzieva is a woman who holds the thread of memory, sewing together connections that have been broken. As the Head of the Avdiivka People's History Museum, she has spent over seven years safeguarding not only the exhibits but the very soul of her home town. Under her leadership, the museum has become a center of culture and coherence – a venue for meetings, exhibitions, concerts, and conversations about the future, even when the future itself seemed fragile.

With the onset of Russia's full-scale invasion, Tetiana has focused on national-patriotic education and strengthening Ukrainian national and civic identity. She organizes scouting camps, volunteer campaigns, and workshops for children forced to leave Avdiivka. For that purpose, Tetiana created the space «Avdiivka. Free People. So It Was, So It Will Be» in Uman (where the Avdiivka People's History Museum was relocated), a place where children and adults can find support, communication, and hope.

She has spoken at regional and national conferences, sharing experiences on preserving cultural heritage during wartime. Tetiana is a member of advisory councils and chairs the Working Group on Community Safety, Social Cohesion, and Recovery of the Avdiivka Town Territorial Community.

Завдяки дослідницькій роботі Тетяни, у 2022 році традицію приготування авдіївської святкової каші було внесено до Національного переліку нематеріальної спадщини України. Цей символ стійкості перетворився на всеукраїнський проєкт «Каша, що мандрує Україною». Презентації, які відбулися в громадах від Львова до Запоріжжя, об'єднували внутрішньо переміщених осіб і приймаючі спільноти.

У травні 2024 року Тетяна очолила проєкт «Жива спадщина – живі громади», який об'єднав спільноти Донеччини, Дніпропетровщини й Полтавщини. Вона презентувала локальний елемент нематеріальної культурної спадщини Авдіївки, внесений до Національного переліку, на всеукраїнському фестивалі «Жива культура – живий світ».

Тетяну нагороджено орденом «Лицарський хрест добровольця», медалями «За жертвність і любов до України», «Велике серце», «За благодійну діяльність», а також відзнакою «За заслуги перед громадою».

Її історія – це приклад жіночої сили, що зберігає своє коріння і допомагає людям не забути, хто вони є, навіть перебуваючи далеко від дому.

Her special mission is to preserve the intangible cultural heritage of Donetsk Region. Thanks to her research, the tradition of preparing a festive Avdiivka porridge was added to Ukraine's National List of Intangible Cultural Heritage in 2022. This symbol of resilience evolved into the nationwide project "Porridge That Travels Across Ukraine." Presentations held in communities from Lviv to Zaporizhzhia have brought together internally displaced people and host communities.

In May 2024, Tetiana led the project "Living Heritage – Living Communities," which united communities from Donetsk, Dnipropetrovsk, and Poltava regions. She also presented the porridge as Avdiivka's intangible cultural heritage at the national festival "Living Culture – Living World."

Tetiana has been awarded the Knight Cross of the Volunteer, medals For Sacrifice and Love for Ukraine, Big Heart, and For Charitable Activity, as well as the distinction For Distinguished Service to the Community.

Her story is an example of women's strength – preserving roots and helping people remember who they are, even when far from home.

Ольга Семібратова

Волонтерка та підприємця

**Переможниця у номінації
«Волонтерка року»,
2023 року**

Olha Semibratova

Volunteer and entrepreneur

**Winner in the Female
Volunteer of the Year
category, 2023**

Ольга Семібратова народилася в маленькому містечку Красногорівці. Уже з дитинства вона піклувалася про тих, кому найважче: разом із друзями відвідувала самотніх літніх людей, приносила додому беззахисних тварин – поранених кошенят і пташок, які випали з гнізда. Серце Ольги завжди було там, де потрібна турбота й відвага.

Навчання в Донецькому національному університеті й перша робота на посаді юристки відкрили перед нею нові перспективи. Проте війна з Росією перекреслила плани: у 2014 році Ольга залишила Донецьк і почала життя з нуля. У селі Ялта Донецької області вона знайшла себе в громадській діяльності: допомагала онкохворим, створила кімнату добра для тих, хто опинився у скрутному становищі. Ольга не обирала легких рішень – вона діяла в тих ситуаціях, де інші обмежувалася співчуттям.

Її підприємницький талант теж перетворився на інструмент допомоги: власна справа з виробництва пастили й фруктових чипсів мала дати роботу іншим жінкам. Проте з початком повномасштабного вторгнення РФ все змінилося. Її чоловік пішов до ЗСУ, а Ольга – у волонтерство. Вона приймала внутрішньо переміщених осіб з Маріуполя і Волновахи до квітня 2022 року, але через можливий прорив ворога була змушена переїхати з

Olha Semibratova was born in a small town called Krasnohorivka. From a young age, she has always cared for those in need, visiting lonely older people with friends, bringing home defenseless animals – injured kittens or birds that had fallen from their nests. Olha's heart has always been where care and courage were needed.

Her studies at Donetsk National University and her first job as a lawyer opened new opportunities. But the war with Russia has ruined her plans. In 2014, Olha left Donetsk and began her life anew. In the village of Yalta, Donetsk Region, she found her calling in community work: helping cancer patients and creating a «room of kindness» for those in difficult circumstances. Olha did not choose easy paths – she intervened where others offered only sympathy.

Her entrepreneurial talent also became a tool for helping others. Her business producing fruit leather and chips was meant to provide work for other women. But with the onset of Russia's full-scale invasion, everything changed. Her husband joined the Armed Forces of Ukraine, and Olha turned to volunteer work. She hosted internally displaced people from Mariupol and Volnovakha until April 2022. But with the enemy threatening to break through, she had to move with her child to the village of Sofivka in Dnipropetrovsk Region.

дитиною до селища Софіївка Дніпропетровської області.

Уже на новому місці Ольга створила Благодійний фонд «Сила жінки». Він став опорою для тисяч людей. Жінка організувала гуманітарні вантажі до прифронтових громад, запустила соціальну пральню, годувала військових, збирала набори для сімей з дітьми.

У жовтні 2022 року Ольга повернулася до села Ялта, де продовжувала опікуватися жителями Волноваського району. Вона думала й про тих, про кого часто забувають: літніх людей, які залишилися без підтримки, і тварин, покинутих під обстрілами. Сім врятованих собак стали частиною її власної родини.

Коли жінка їздила з «Білими Янголами» (підрозділ евакуаційних груп поліції Донецької області, які проводять гуманітарні місії біля лінії фронту) до прифронтових сіл, то потрапляла під обстріли. Однак це не зупиняло її, бо вона знала, що на них чекають ті, хто найбільше потребує допомоги. Ольга не приховує: витримати людський біль буває важко. Проте кожна поїздка — це врятовані життя, тепло в чужих домівках, ковдра для дитини чи ліки для хворого.

Волонтерка мріє відкрити притулок для тварин, допомагати у відбудові Донеччини й розвивати громади. Ольга власним прикладом доводить, що сила жінки здатна змінювати долі людей, які втрачають надію на краще. Це сила, яка надихає інших і не дає зламатися.

After relocating, Olha founded the Power of Woman charitable foundation, which became a lifeline for thousands. She organized humanitarian shipments to frontline communities, launched a social laundry service, arranged meals for military personnel, and assembled relief kits for families with children.

In October 2022, Olha returned to the village of Yalta, continuing to support residents of Volnovakha District. She cared for those most often left behind: older people without support and animals abandoned under attacks. Seven rescued dogs became part of her own family.

When she traveled with the White Angels — a unit of Donetsk Regional Police evacuation teams carrying out humanitarian missions near the frontline — Olha came under fire. Yet she never hesitated, knowing that people in desperate need were waiting for her help. She admits it's hard to endure the weight of human suffering. But every trip means saved lives, warmth in someone else's home, a blanket for a child, or medicines for a patient.

Olha dreams of opening an animal shelter, helping rebuild Donetsk Region, and supporting community development. Through her example, she shows that the strength of women can change the lives of those who have lost hope for the better. It's a strength that inspires others and refuses to give up.

Ірина Сербіна

Багатодітна мама-опікунка
та волонтерка

**Переможниця у номінації
«Серце, що дарує родину»,
2024 року**

Iryna Serbina

A mother of many, a foster
parent, and a volunteer

**Winner in the A Heart That
Gives a Family category,
2024**

Ірина Сербіна – жінка, яка уособлює справжнє материнство, без меж і умов. Вона звикла не ділити дітей на «своїх» і «чужих», бо для неї кожна дитина – це весь світ, що потребує любові, уваги й турботи. «Я велика мама великої родини», – говорить Ірина, і в цих словах немає пафосу, є лише тиха правда її життя.

Мати п'ятох рідних дітей, вона з любов'ю виховує і прийомних, створюючи простір, де панує довіра, спокій і тепло. Шлях її родини почався з болю. У 17 років Ірина взяла на себе відповідальність за племінника, який осиротів після загибелі її сестри.

Пізніше вона разом із чоловіком взяла під опіку дітей із притулків та інтернатів, а також із родин, що опинилися у складних життєвих обставинах. Їхня сім'я об'єднала вісьмох братів і сестер, яких раніше розділяли різні установи, і забезпечила їм підтримку.

Коли у 2014 році війна прийшла на Донеччину, Ірина допомагала внутрішньо переміщеним особам у Святогірську: годувала, розміщувала, підтримувала. Під її дахом тоді знайшли притулок близько 60 дітей і дорослих.

У 2022 році, коли війна з РФ охопила всю країну, жінка продовжувала займатися волонтерством. Ризикуючи життям, вона евакуювала людей з-під обстрілів, возила

Iryna Serbina is a woman who embodies true motherhood – boundless and unconditional. She has never divided children into "her own" and "someone else's," because to her, every child is a universe that needs love, attention, and care. "I'm a big mom of a big family," Iryna says – and there is no pathos in these words, only the quiet truth of her life.

A mother of five biological children, she lovingly raises foster children as well, creating a home filled with trust, calm, and warmth. Her family's journey began with pain. At 17, Iryna took responsibility for her orphaned nephew after her sister was killed.

Later, she and her husband took in children from shelters, orphanages, and families experiencing difficult life circumstances. They brought together eight siblings, who had previously been separated across different institutions, and provided them with support.

When the war came to Donetsk Region in 2014, Iryna helped internally displaced people in Sviatohirsk, providing them with meals, shelter, and support. Nearly 60 children and adults found refuge under her roof at that time.

When Russia's full-scale invasion swept across the country in 2022, she continued volunteering. Risking her life, she evacuated people under fire and delivered humanitarian aid to hotspots; she simply could not

гуманітарну допомогу в гарячі точки, бо не могла залишатися осторонь людської біди й розпачу.

Серце Ірини стискалося від тривоги за дітей. Чотири місяці вони провели в підвалі власного дому разом із 28 дітьми, ховаючись від обстрілів. Коли дим заповнив підвал, жінка зрозуміла: час рятувати родину. Так почався наступний етап – евакуація, нове життя без речей, але з великою вірою.

У смт Обухівка на Дніпропетровщині вони починали з порожніх стін, спали на підлозі. Проте, попри обставини, уже невдовзі Ірина взяла під опіку ще двох внутрішньо переміщених дітей, які залишилися без батьків.

За роки існування дитячого будинку сімейного типу Сербіних тут виросло 19 дітей. Найстаршому – 22, наймолодший – півтора року. Одного із синів було поранено на фронті.

Ірина говорить, що саме діти тримають її, навчають стійкості, наповнюють сенсом кожен день.

Її нагороджено орденом княгині Ольги III ступеня, Ірина стала лауреаткою Всеукраїнської премії «Жінка III тисячоліття». Її життя – доказ того, що материнство може бути формою громадянської відваги.

stand aside in the face of human suffering and despair.

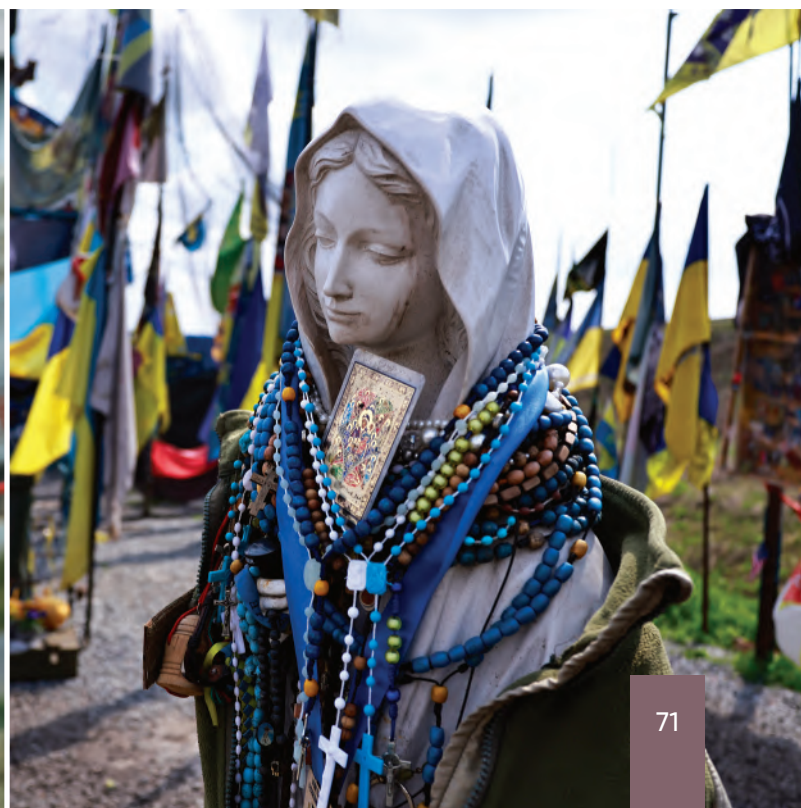
Iryna's heart clenched with worry for children. For four months, she and her family lived in the basement of their home together with 28 children, hiding from constant shelling. When smoke filled the basement, she knew it was time to save her family. That moment marked a new chapter – evacuation, and a new life without belongings, but with immense faith.

In the settlement of Obukhivka in Dnipropetrovsk Region, they began their new life in an empty house, sleeping on the floor. Yet despite everything, Iryna soon took in two more internally displaced children who had lost their parents.

Over the years, 19 children have grown up in the Serbins' family-type home. The oldest is 22, and the youngest is a year and a half. One of her sons has even been wounded on the front line.

Iryna says it is the children who keep her going – teaching her resilience and filling every day with meaning.

She has been awarded the Order of Princess Olga (3rd Class) and became a laureate for the national Woman of the Third Millennium award. Her life is proof that motherhood can be a form of civic courage.

Юлія Содух

Учителька,
соціальна педагогиня
та військовослужбовиця

**Переможниця у номінації
«Захисниця року»,
2024 року**

Yuliia Sodukh

Teacher, social
pedagogue, and
servicewoman

**Winner in the Female
Defender of the Year
category, 2024**

Юлія Содух народилася і виросла на Донеччині – там, де завжди вмiли тримати удар. Учителька, соціальна педагогиня, військовослужбовиця – три ролі, які злилися в одну, коли вона вирішила, що не може стояти осторонь. Після 16 років роботи у сфері освіти жінка змінила класну кімнату на казарму, а підручники – на бронезилет. У 2019 році Юлія добровільно вступила до лав Збройних Сил України, пройшла складне навчання, де жінки доводили витривалість не лише м'язів, а й духу.

Навчання далось непросто: тримісячна базова підготовка, лідерські курси, фізичні випробування, мозкові штурми, психологічна стійкість – усе це вона пройшла, аби бути там, де потрібна. Набуті вміння знадобилися з перших днів служби. На посаді головної сержантки Юлія не лише виконувала бойові завдання, а й навчала, адаптувала та підтримувала мобілізованих 24/7.

Перший обстріл став важким випробуванням. Ніч, спалахи, крики, страх... Але замість паніки – дії: перев'язки, евакуація, пошук цивільних, психологічна підтримка побратимів, які не могли оговтатися після втрати. «Тоді я зрозуміла, – розповідає Юлія, – що підготовка закінчилася, почалося справжнє життя».

Yuliia Sodukh was born and raised in Donetsk Region, a place where people have always known how to endure. A teacher, a social pedagogue, and a servicewoman are the three roles that merged into one when she decided she could no longer stand aside. After 16 years of work in education, she traded the classroom for the barracks and textbooks for a bulletproof vest. In 2019, Yuliia voluntarily joined the Armed Forces of Ukraine and underwent challenging training, where women proved not only physical endurance but also strength of spirit.

The training was far from easy. Three months of basic training, leadership courses, physical tests, brainstorming sessions, psychological resilience – she went through all of it to be where she was needed. The skills she gained proved essential from the very first day of service. As a chief sergeant, Yuliia not only performed combat tasks but also trained, adapted, and supported mobilized service personnel 24/7.

The first shelling was a tough trial. Night, flashes, screams, fear... But instead of panic, there was action: bandages, evacuation, searching for civilians, psychological support for comrades who could not recover after a loss. "That was when I understood," says Yuliia, "that training was over and real life had begun." From that moment on, her "family" consisted of 20 servicemen who were different but united by the will to en-

З того часу її «родина» – 20 воїнів, різних, але об'єднаних бажанням вистояти. Вона вчила їх не тільки копати окопи, а й долати страх, залишаючись людьми навіть в умовах війни.

У 2022 році Юлію нагороджено відзнакою Командувача об'єднаних сил «За звитягу та вірність», а у 2023 році – медаллю Окремого стрілецького батальйону. Нині вона офіцер-психолог, що стабілізує побратимів після виходу з першої лінії, супроводжує під час лікування, повертає до життя тих, хто втратив віру.

«2022 рік – це біль втрат, 2023 – виснаження, 2024 – розпач і пошук сенсу. Але навіть тоді, коли здається, що сил більше немає, поруч є ті, заради кого варто жити», – ділиться наша героїня.

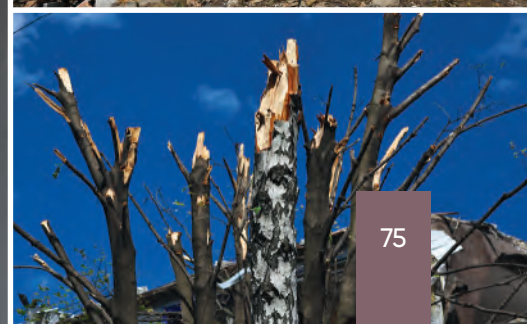
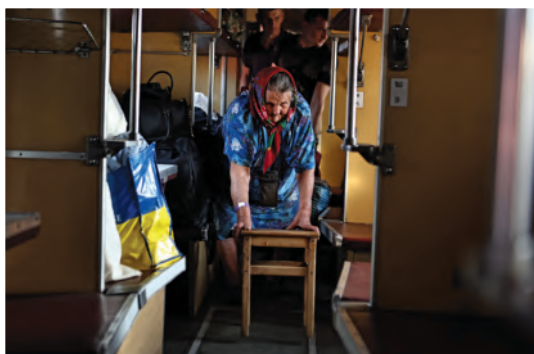
Власною історією Юлія доводить, що жінки Донеччини тримають фронт і тил одночасно. Їхня зброя – мудрість, співчуття і відданість. Завдяки таким жінкам Україна живе й обов'язково вистоїть.

dure. She taught them not only how to dig trenches but also how to overcome fear, remaining human even in wartime.

In 2022, Yuliia was awarded the Joint Forces Commander's Distinction For Valor and Loyalty, and in 2023, she was honored with a medal of the Separate Rifle Battalion. Currently, she serves as a psychologist officer who stabilizes soldiers after they leave the front line, accompanies them during treatment, and brings back to life those who have lost hope.

"2022 was a year of painful losses, 2023 brought exhaustion, 2024 was a year of despair and searching for meaning. But even when it seems there is no strength left, there are people beside you for whom life is worth living," Yuliia shares.

Through her own story, Yuliia proves that the women of Donetsk Region hold both the front line and the home front at the same time. Their weapons are wisdom, compassion, and devotion. Thanks to her and women like her, Ukraine lives and will undoubtedly survive.

Наталія Суханова

Волонтерка
та зоозахисниця

**Переможниця у номінації
«Зоозахисниця»,
2023 року**

Nataliia Sukhanova

Volunteer and animal
rights advocate

**Winner in the Female
Animal Rights Advocate
of the Year category, 2023**

У той час як війна руйнує міста й долі, Наталія Суханова з маленького містечка Новогродівка стала символом великої жіночої сили – тихої, цілеспрямованої, щоденної. Вона започаткувала зооволонтерський рух там, де не було притулку для тварин, ветеринарної клініки й підтримки з боку влади.

З початком повномасштабного вторгнення РФ люди в паніці кидали домівки, прив'язували собак біля воріт і залишали котів за зачиненими дверима. Зі свого боку, Наталія збирала небайдужих, координувала підготовку покинутих тварин, зверталася по допомогу до міжнародних організацій.

Жінка активно займалася питаннями стерилізації та вакцинації. Ветеринар проводив відповідні операції просто на її кухні. Крім того, у разі потреби він надавав тваринам медичну допомогу: зашивав рани, доставав кулі, лікував пухлини. У домі Наталії тоді перебували десятки врятованих тварин.

Наталія не зупинялася. Жінка організувала стерилізацію сотень котів, домовлялася про корм, перевезення, прилаштовувала тварин у добрі руки по всій Україні. Навіть у найважчі часи вона говорила: «Якщо можемо врятувати хоч одне життя – це вже перемога».

Поруч із нею зростала донька – її маленька помічниця, учасниця всеукраїнських акцій «Хепі М'яу» і «Хепі Гав». Разом вони збирали корм і допомагали притул-

While the war destroys cities and destinies, Nataliia Sukhanova from the small town of Novohrodivka has become a symbol of great feminine strength, the one that quietly makes determined efforts day after day. She launched an animal-volunteer movement in a place where there was neither an animal shelter nor a veterinary clinic nor government support.

With the start of Russia's full-scale invasion, people fled their homes in panic, tied dogs beside gates, and left cats behind closed doors. Nataliia brought together caring people, coordinated feeding efforts for abandoned animals, and reached out to international organizations for help.

She handled issues related to spaying and vaccination. A veterinarian performed these procedures right in her kitchen. When necessary, she also provided medical care to animals: stitching wounds, removing bullets, and treating tumors. Dozens of rescued animals lived in Nataliia's home.

She arranged food supplies, transportation, and placement of animals into good homes across Ukraine. Even in the hardest times, she would say, "If we can save even one life, that's already a victory."

Her daughter grew up by her side, her little helper and a participant in the nationwide Happy Meow and Happy Woof campaigns. Together, they collected food and support-

кам. Згодом донька представляла громаду у Львові, на молодіжному форумі «Відповідальне волонтерство та лідерство для дівчат 14–17 років», який організувала ГО «Жіноча ліга» за підтримки Міністерства молоді та спорту України.

Наталія супроводжувала доньку, була присутня на форумі особисто та взяла для себе багато нового й корисного. Жінка вірила: любов до всього живого треба виховувати з дитинства, бо милосердя – це не вроджена риса, а вибір.

Вона співпрацювала з гуманітарними штабами, реалізувала проекти, ініціювала пункти незламності для тварин, розподіляла допомогу між волонтерами. Її ім'я відоме далеко за межами Донеччини.

Сьогодні Наталії вже немає серед нас. Проте в кожному врятованому житті залишилася частинка її небайдужості.

Це історія про жінку, яка не чекала, що світ стане добрішим. Вона сама його змінювала. І саме так народжується справжнє жіноче лідерство – людяне, але незламне.

ed shelters. Later, her daughter represented the community in Lviv at the youth forum Responsible Volunteering and Leadership for Girls Aged 14 to 17, organized by the NGO Women's League, with support from the Ministry of Youth and Sports of Ukraine.

Nataliia accompanied her daughter, attended the forum in person, and learned many new and useful things for herself. She believed that love for all living beings must be nurtured from childhood, because compassion is not an innate trait but a choice.

She cooperated with humanitarian centers, implemented projects, started establishing resilience hubs for animals, and distributed aid among volunteers. Her name became known far beyond Donetsk Region.

Nataliia is no longer with us. However, in every rescued life, a piece of her compassion remains.

This is the story of a woman who did not wait for the world to become kinder. She changed it herself. And this is exactly how true female leadership is born, which is humane, yet unbreakable.

Марія Тюріна

Інспекторка з
комунікацій

**Переможниця у номінації
«Правозахисниця року»,
2023 року**

Mariia Tiurina

Communications
inspector

**Winner in the Female
Human Rights Defender
of the Year category, 2023**

Марія Тюріна – жінка, яка тримає фронт там, де правда стає зброєю. Родом з маленького закарпатського селища, вона обрала Донеччину своєю другою домівкою. Тут дівчина закінчила фізико-математичний факультет Слов'янського педагогічного університету.

Згодом Марія почала працювати інспекторкою в приймальнику-розподільнику для дітей. Сім років вона провела поруч із підлітками, які тікали з дому, не знали любові, припускалися помилок. Жінка бачила, наскільки вони зранені, і намагалася повернути їм віру – навіть тоді, коли діти вже самі не вірили в себе.

У 2014 році, коли війна з Росією вперше торкнулася Донеччини, вона стала голосом поліції в Слов'янську – її призначили на посаду помічниці начальника відділу поліції зі зв'язків із громадськістю.

Пізніше почався шлях Марії на посаді старшої інспекторки з комунікацій Краматорського РУП. Її робочий день не обмежений графіком: жінка виїжджає на місця обстрілів, документує злочини країни-агресора, супроводжує евакуаційні екіпажі, допомагає людям, які втратили дім. Вона там, де небезпечно, де потрібна підтримка й добре слово.

У телефоні Марії майже немає особистих фото. Там – уламки зруйнованих бу-

Mariia Tiurina is a woman who holds the frontline where truth becomes a weapon. Born in a small village in Zakarpattia, she chose Donetsk Region as her second home. It was there that she graduated from the Physics and Mathematics Department of Sloviansk Pedagogical University.

Later, Mariia began working as an inspector at a reception and distribution center for children. For seven years, she stood beside teenagers who had run away from home, who had never known love, who had made mistakes. She saw how deeply wounded they were and tried to restore their faith even when the children no longer believed in themselves.

In 2014, when Russia's war first reached Donetsk Region, she became the voice of the police in Sloviansk as she was appointed public relations assistant to the head of the police department.

Later, Mariia became a senior communications inspector at the Kramatorsk District Police Department. Her workday is not limited by a schedule. She travels to the sites of shellings, documents the crimes of the aggressor state, accompanies evacuation crews, and helps people who have lost their homes. She is in places where it is dangerous, where support and a kind word are needed.

There are almost no personal photos on Mariia's phone. What it holds instead are

динків, чорний дим після обстрілів, сльози матерів і обличчя дітей, яких вдалося врятувати. Кожен кадр – це відбиток болю. Марія розповідає, що найважче, коли знімаєш розбір завалів і в цей час підходять рідні потерпілих, питають, чи вони живі. Їхні очі сповнені надії, руки тремтять... Усім серцем хочеться сказати «так», але знаєш, що не можеш нічого обіцяти.

Робота Марії – це не просто професія, а прояв сміливості. У час, коли суспільство ще часто приписує силу чоловікам, Марія показує інший бік – жінки теж здатні витримувати випробування. Вона доводить, що справжня стійкість полягає в умінні бачити біль, не відвертатися від нього й продовжувати діяти.

Сьогодні Марія – одна з тих, хто тримає інформаційний фронт Донеччини. Жінка знає: слово – це теж зброя. І поки правда звучить, регіон має майбутнє. Завдяки жінкам, які не зламалися, Донеччина житиме й обов'язково відродиться.

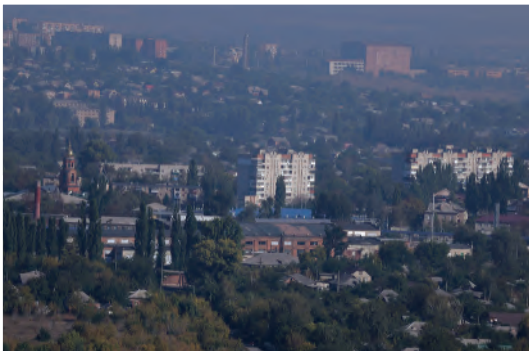
photos of fragments of destroyed homes, black smoke after strikes, mothers' tears, and the faces of rescued children. Every photo is an imprint of pain. Mariia says the hardest moments are when she films the clearing of debris; and, at that very moment, relatives of the victims approach and ask whether their loved ones are alive. Their eyes are full of hope, their hands tremble... With all your heart, you want to say "yes," but you know you cannot promise anything.

Mariia's job is not just a profession but an act of courage. In a time when society still often assigns strength to men, Mariia shows another side, where women are just as capable of withstanding challenges. She proves that true resilience lies in the ability to see pain, not to turn away from it, and to keep working.

Today, Mariia is one of those holding the informational front of Donetsk Region. She knows that words are a weapon, too. As long as the truth is spoken, the Region has a future. Thanks to women who do not break, Donetsk Region will live and will surely be restored.

Маріанна Федосєєва

Підприємниця

**Переможниця у номінації
«Творчиня змін та
можливостей»,
2024 року**

Marianna Fedosieieva

Businesswoman

**Winner in the Woman
Who Creates Change
and Opportunity category,
2024**

Маріанна Федосєєва – це жінка, яку в місті Миколаївці Донецької області знають усі. Понад два десятиліття вона не лише займається підприємництвом, а й бере активну участь у житті громади. Її магазини «Фаворит» і «Фаворит+» стали для містян більше ніж точками продажу – це місця, де завжди можна знайти підтримку, стабільність і тепло.

Коли у 2014 році війна з РФ прийшла на Донеччину, Маріанна не залишила свого міста попри небезпеку. Один з її магазинів було розграбовано, але вона знайшла сили відновити роботу, щоб люди мали доступ до необхідних продуктів. Тоді вона особливо дбала про літніх мешканців: із власних запасів варила гарячі страви для самотніх стареньких, які не могли ані купити продуктів, ані навіть приготувати собі їжу.

Коли на територію громади лише починали повертатися підрозділи регулярної армії, забезпечення військових було обмеженим. Тому Маріанна стала однією з перших мешканок міста, які почали підтримувати Збройні Сили України, готуючи для солдатів їжу вдома. Вона вставала вдосвіта, щоб встигнути приготувати гарячі страви: борщ, кашу, пиріжки. Для багатьох це була не просто їжа, а частинка дому та підтримка, у якій відчувалися турбота й віра в перемогу.

Marianna Fedosieieva is a woman known to everyone in the town of Mykolaivka, Donetsk Region. For more than two decades, she has not only run her own business but has also been actively involved in community life. Her Favoryt and Favoryt+ stores have become more than just retail points for the locals – they are places where people can always find support, stability, and warmth.

When Russia's war came to Donetsk Region in 2014, Marianna did not leave her town despite the danger. One of her stores was looted, but she found the strength to restore its operation so that people would have access to essential goods. At that time, she took special care of older people: using her own supplies, she cooked hot meals for lonely seniors who could neither buy groceries nor prepare food for themselves.

When units of the regular Ukrainian army were just beginning to return to the community, supplies for the military were limited. Then Marianna became one of the first residents of the town to support the Armed Forces of Ukraine by cooking food for soldiers at home. She would rise before dawn to prepare hot meals: borshch, porridge, and pasties. For many, it was not just food but a piece of home and a form of support filled with care and faith in victory.

Повномасштабне вторгнення РФ 2022 року призвело до нових втрат: магазини Маріанни потерпали від обстрілів, стіни вкривалися тріщинами, дах руйнувався. Проте навіть під звуки вибухів жінка продовжувала доставляти продукти й відчиняти двері магазинів. Вона знала: для тих, хто залишився в громаді, це питання виживання.

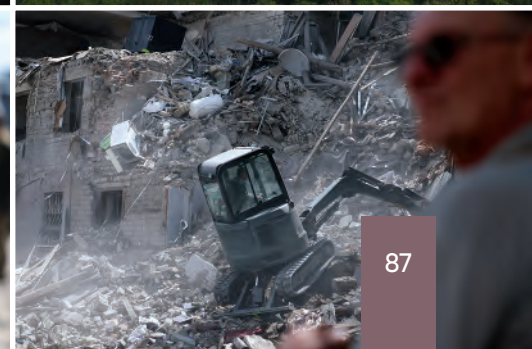
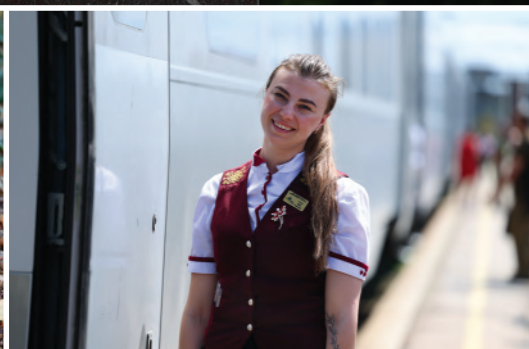
У 2023 році Маріанна виграла грант за програмою «eРобота» і використала його для придбання нового обладнання, яке забезпечило ще краще зберігання продуктів. «Це був для мене знак, що моя щоденна боротьба й турбота потрібні державі та громаді», – поділилася підприємиця.

Маріанна – не політична діячка й не військовослужбовиця, але її щоденна праця – це теж фронт. Вона тримає його у своїй готовності завжди відгукнутися на потреби людей. Навіть тоді, коли над містом згущуються хмари війни, світло, яке випромінює ця жінка, показує: людяність і любов сильніші за будь-які руйнування.

Russia's full-scale invasion in 2022 brought new losses. Marianna's stores suffered from shelling, the walls cracked, and the roof was damaged. Yet even under the sound of explosions, she continued delivering groceries and keeping her stores open. She knew that for those who remained in the community, this was a matter of survival.

In 2023, Marianna won a grant under the eRobota program and used it to purchase new equipment that improved the storage of food products. "For me, it was a sign that my daily struggle and care are valued by the state and the community," Marianna shared.

Marianna is neither a political figure nor a servicewoman, but her daily work is a frontline of its own. She holds that line through her readiness to respond to people's needs at any moment. Even when the clouds of war thicken over the town, the light this woman radiates shows that humanity and love are stronger than any destruction.

Світлана Фоменко

Голова громадської
організації

**Переможниця у номінації
«Культурне
досягнення року»,
2023 року**

Svitlana Fomenko

Head of a civil society
organization

**Winner in the Cultural
Achievement of
the Year category,
2023**

Є люди, які не просто працюють, а залишають слід у свідомості поколінь. До них належить Світлана Фоменко, яка народилася в селі Вільному на Донеччині. Після навчання в педагогічному коледжі вона повернулася додому, щоб працювати у Вільненському будинку культури. З часом жінка стала директоркою і перетворила заклад на простір живого мистецтва та єдності людей.

Понад 10 років Світлана організувала події, що об'єднували громаду: концерти, фестивалі, театралізовані дійства, дитячі гуртки, у яких виростили майбутні переможці міжнародних і всеукраїнських конкурсів. Вона популяризувала українську мову, поезію та пісню, відкриваючи дітям красу рідного слова.

Після початку повномасштабного вторгнення РФ Світлана не зупинилася. Вона взяла на себе нову місію – тримати культурний фронт. У прямому етері в соціальних мережах вона читала власні тексти, у яких звучали сила, ніжність і віра. Її акаунти перетворилися на місце, де слово лікує. Це був простір духовної підтримки для тих, хто втратив дім чи близьких.

Восени 2022 року Світлана видала свою першу поетичну збірку «Час вільних», яка містить 150 творів про любов, боротьбу, втрати й надію. Того ж року вона виступила сценаристкою і ведучою

There are people who do more than just work – they leave a mark on the consciousness of generations. One of them is Svitlana Fomenko, who was born in the village of Vilne in Donetsk Region. Having graduated from a pedagogical college, she returned home to work at the Vilne House of Culture. Over time, she became its director and transformed the institution into a space of living art and human unity.

For more than 10 years, Svitlana organized events that brought the community together: concerts, festivals, theatrical performances, and children's clubs where future winners of international and national competitions grew up. She promoted the Ukrainian language, poetry, and songs, revealing to children the beauty of their native tongue.

After Russia launched its full-scale invasion, Svitlana did not stop. She took on a new mission of holding the cultural front. In her live broadcasts on social media, she read her own texts filled with strength, tenderness, and faith. Her accounts became a place where words could heal. It was a space of spiritual support for those who had lost their homes or loved ones.

In the fall of 2022, Svitlana published her first poetry collection, "The Time of Free People," which contains 150 pieces about love, struggle, loss, and hope. That same year, she became the scriptwriter and the

документального фільму «Шляхами вільних», створеного у співпраці з місцевими активістками та активістами. У фільмі збережено історії старожилів, архівні кадри й голоси тих, хто будував село Вільне. Це справжня хроніка жіночої праці, пам'яті та гідності.

Світлана – голова громадської організації «Сила в волі» і співзасновниця організації «Час вільних». З ними вона реалізувала десятки проєктів, серед яких «Громада онлайн – фінансова та психологічна підтримка ВПО», «English for the future», а також серію творчо-психологічних зустрічей для внутрішньо переміщених осіб «Ціль – жити». Її команда допомагає людям відновлювати віру в себе через культуру, згуртованість і мову.

Світлану можна назвати голосом сучасної Донеччини, яка живе й творить українською мовою. Її історія показує, як одна людина може впливати на зміни і як через слово та щоденні дії формується нова, вільна й культурна Україна.

host of the documentary "Through the Paths of Free People," created in cooperation with local activists. The documentary preserved the stories of elders, archival footage, and the voices of those who built the village of Vilne. It is a true chronicle of women's labor, memory, and dignity.

Svitlana is the Head of the NGO Strength in Will and a co-founder of the Time of Free People organization. With these organizations, she has implemented dozens of projects, including "Community Online: Financial and Psychological Support for IDPs," "English for the Future," and a series of creative and psychological meetings for internally displaced people titled "The Goal is to Live." Her team helps people restore their faith in themselves through culture, unity, and language.

Svitlana can be called a voice of today's Donetsk Region, who lives and creates in the Ukrainian language. Her story shows how one person can bring change and how, through words and daily actions, a new, free, and culturally rich Ukraine is being shaped.

Ірина Шушура

Поліціантка та бойова медикня,
інструкторка з особистої безпеки

**Переможниця у номінації
«Охоронниця року»,
2023 року**

Життя Ірини Шушури – це шлях від мрій дитинства до реальності, у якій щодня доводиться дивитися в обличчя небезпеки. Ця жінка – поліціантка з Донеччини, бойова медикня, інструкторка з особистої безпеки й кросфітерка.

З дитинства Ірина мріяла про справедливість і захист людей, хоча спочатку здобула економічну освіту й працювала в торгівлі. Проте у 2018 році вона наважилася докорінно все змінити: вступила до юридичного інституту й паралельно почала службу в поліції. З того часу її будні – це робота поруч із людьми, які потребують безпеки та допомоги.

Коли почалося повномасштабне вторгнення РФ, Ірина зробила вибір, на який не кожен зважився б, – стала парамедикнею. Вона пройшла підготовку, здобула міжнародну кваліфікацію combat medic і вирушила туди, де життя і смерть розділяє лише мить.

Викликом для Ірини став Бахмутський напрямок. Обстріли, розбиті дороги й крики поранених... Вона першою була на місці трагедії, надавала допомогу, евакуювала живих і забирала загиблих, щоб рідні могли попрощатися. На її рахунок – десятки виїздів, врятовані життя і пам'ять про тих, кого вже неможливо було врятувати.

Сила Ірини – у тому, щоб виходити під вогонь і рятувати інших попри те, що страх

Iryna Shushura

Police officer, combat medic,
and personal safety instructor

**Winner in the Female Security
Guard of the Year category,
2023**

The life of Iryna Shushura is a journey from childhood dreams to a reality where she has to face danger every single day. This woman is a police officer from Donetsk Region, a combat medic, a personal safety instructor, and a CrossFit athlete.

Since childhood, Iryna has dreamed of justice and protecting people. She first, however, earned a degree in Economics and worked in retail. Then, in 2018, she dared to change her life completely: she enrolled in a law institute and began serving in the police. Since then, her everyday routine has involved working alongside people who need safety and support.

When Russia launched its full-scale invasion, Iryna made a choice not everyone would be brave enough to make – she became a paramedic. She completed training, obtained an international Combat Medic qualification, and went where there is only a brief space between life and death.

The Bakhmut area became a true challenge for Iryna. Shelling, shattered roads, and the screams of the wounded... She was the first to arrive at the scene of a tragedy, provided aid, evacuated the living, and retrieved the dead so their families could say goodbye. On her account are dozens of missions, lives rescued, and the memory of those who could not be saved.

Iryna's strength lies in stepping out under fire to save others, even though fear is

завжди поруч. Щоразу, коли серце стискається в умовах небезпеки, вона думає про свого маленького сина Максима. Саме він нагадує їй, заради чого вона ризикує, але має вижити.

Спорт теж загартував характер Ірини. Колись вона займалася кікбоксингом, а згодом стала срібною призеркою обласних змагань із кросфіту серед силових підрозділів у Маріуполі. Вона представляла Донеччину на всеукраїнському турнірі, доводячи: жінки здатні конкурувати й перемогти нарівні з чоловіками.

Сьогодні Ірина не лише рятує життя на передовій, а й передає свій досвід іншим. У Тренінговому центрі поліції вона працює інструкторкою з особистої безпеки, навчає колег діяти швидко, ухвалювати рішення і не втрачати холодної голови під тиском обставин. Вона вірить: що більше підготовлених людей поруч, то більше шансів вижити в цих жорстоких умовах.

Ірина демонструє, що жінки Донеччини відіграють рівноцінну роль у війні: вони впливають на її перебіг, підтримують оборону країни й наближають перемогу.

always close. Every time, her heart tightens in dangerous circumstances as she thinks about her little son, Maksym. He is the one who reminds her why she takes these risks and why she must stay alive.

Sports have also shaped Iryna's spirit. She once trained in kickboxing and later became a silver medalist in regional Cross-Fit competitions among law enforcement units in Mariupol. She represented Donetsk Region at a national tournament, proving that women can compete and win on equal terms with men.

Today, Iryna not only saves lives on the frontline but also shares her experience with others. At the Police Training Center, she works as a personal safety instructor, teaching colleagues to act quickly, make decisions, and keep a cool head under pressure. She believes that the more trained people there are around, the higher the chances of surviving in these harsh conditions.

Iryna shows that the women of Donetsk Region play an equally important role in the war: they influence its course, support the country's defense, and bring victory closer.

Суспільно-історичне видання

Незламна Донеччина 2023-2024
Unbreakable Donetsk Region 2023-2024

Автори-упорядники:

Донецька обласна державна адміністрація,

Благодійний фонд «Слов'янське серце»,

ООН Жінки в Україні

Катерина Ханєва/ Kateryna Khanieva

Наталія Киркач/Nataliia Kyrkach

Оксана Волбенко/Oksana Volbenko

Альманах «Незламна Донеччина 2023-2024» розроблений Донецькою обласною державною адміністрацією та Благодійним фондом «Слов'янське серце» за технічної підтримки ООН Жінки в Україні та фінансування Урядів Швеції та Данії.

The Unbreakable Donetsk Region 2023-2024 almanac was developed by the Donetsk Regional State Administration and the Slavic Heart Charitable Foundation, with technical support from UN Women Ukraine and funding from the Governments of Sweden and Denmark.

Підписано до друку 18.12.2025

Формат 60x84/16

Папір крейдований, 130 г/м². Друк офсетний.

Гарнітура Gilroy

Наклад: 545 екземплярів

Усі права захищено, жодну частину цього видання не можна відтворювати, зберігати в пошуковій системі або передавати в будь-якій формі та будь-якими способами (електронними, механічними, фотокопіювальними чи іншими) без попереднього письмового дозволу власника авторських прав.

ТОВ «Видавництво "Гутенберг"»

03048, м. Київ, вул. Івана Пулюя, 5

Свідоцтво про внесення суб'єкта видавничої справи до Державного реєстру видавців, виготовлювачів і розповсюджувачів видавничої продукції:

ДК № 7122 від 05.08.2020 р.

